

Deák István

A MAGYAROK FELJÖVETELE

© Deák István, 2013

Borító: Weiszhár Attila

Térképek: Vörös Máté

Nyomdai előkészítés: Weiszhár Attila

Magánkiadás

ISBN 978-963-08-8186-9

Deák István

A MAGYAROK FELJÖVETELE

TARTALOM

PONTOSAN	7
Táblázat	7
TÁJAK	11
Bevezetés	11
Tajak	12
DIÓHÉJ	21
A fejlődő centrális ősnyelv	21
Anyanyelvünk a nyelvek anyja	26
Nimród népe	29
Szkíta őshaza	34
Izraelita véreink	39
Nyugati szkítáink	47
Keleti szkítáink – hunjaink	51
Attila népe	55
A Griff népe és Baján népe	57
Árpád népe és a Griff népe	59
Honfoglalás	63
Árpád fejedelemtől Szent István királyig	71
HALBŰZ	76
Halbűz	76
Obi banánhéj	79
Mocsárláz	82
Tét	92
Varázsoltás	93
IRODALOM	103

PONTOSAN

TÁBLÁZAT

Elméletek

A magyarság eredetéről szóló elméletek az alábbiak.
A magyarok:

- Finn** a finnek rokonai és az Ural vidékéről jöttek
Török a törökök rokonai és Szkítiából, az eurázsiai füves pusztákról (**szkíta**-elmélet) jöttek
Kárpátiai a Kárpát-medencében alakultak ki
Felföldi a magyar zöm az Ararát Szent Hegyétől, az Örmény-felföldről = Édenből ered.

Szemponatok

Az alábbi táblázat értékeli a magyarság eredetéről szóló elméleteket az alkattan (embertan), nyelvészet és régészet szempontjából. A táblázatban egy adott szempontra minden lehetőség pontot kap.

Ha egy szempontból a válasza a tényekkel

nem egyezik 0.0 pontot

félig-meddig egyezik 0.5 pontot

egyezik 1.0 pontot kap.

Elmélet	Alkat	Nyelv	Régészet	Válaszadási arány
Finn	0.0	0.5	0.0	3 : 0.5 = 17 %
Kárpáti	0.0	0.5	0.5	3 : 1.0 = 33 %
Török	1.0	0.5	0.0	3 : 1.5 = 50 %
Felföldi	1.0	1.0	1.0	3 : 3.0 = 100 %

„Finnugor elmélet”

Alkat, 0.0: *Mások.* Zömmel nordikusok, mediterránok, kelet baltiak. Elenyésző köztük a törökös alkat.

Nyelv, 0.5: A magyarral *félíg-meddig* kapcsolatban van. A rokonság igaz, de időmélysége nagy. A finnfélékhez képest a magyar egy messze fejlettebb nyelvváltozat. A finnféle *nagyanyó nyelvhez* („uráli”) képest a magyar: unoka nyelv. Abban az értelemben, hogy az unoka többet tud nagyszüleinél.

Régészet, 0.0: A finnfélékkel közös régészeti nyom *nincs.*

Kárpátia elmélet

Alkat, 0.0: Minden ember testvér, de alkata nem ugyanolyan. Tudni való, hogy minden ősi embertípus feje hosszú, miként e hosszúfejű-táblázat mutatja.

Emberfajta neve	Tudományosan
Korai ősember	Homo erectus
Kései ősember	Homo heidelbergensis
Laposhomlokú ember	Naendervölgyi ember
Kockafejű ember	Aurignaci ember

A magyar zöm azonban kerekfejű, miként az egykori hórík, szabírok, sumerek és a mai örmények, zsidók és törökök, melyeket az anatóliai, örmény, pamíri, turáni alkat jellemez. Ezen fejlett alkatok pedig szöges ellentétben állnak az északi germánnal, mediterránnal, arabbal; és a finnekre jellemző alkatokkal. Kr. e. 3800 körül a Kárpát-medencében olyan ősi alkatú emberek éltek, amilyen „*emberkövületekre*” ma már csak az Ibériai-félszigeten lehet rábukkanni, ahol a laposhomlokú (neandervölgyi) ember a legtovább maradt fenn. A földrész legjobb adottságú területén van a kerekfejű központ,

melynek *szívében* a magyarság ül. Ennek létrejöttére az elmélet magyarázatot nem ad.

Nyelv, 0.5: Igaz, hogy a magyar nyelv a centrális ősnyelv jogutódja. A korai állapotú centrális ősnyelv a Kárpát-medencébe az első emberekkel együtt érkezett, és Európában csak itt fejlődhetett tovább törés nélkül, szervesen. Azonban a Kárpátia-elmélet nem tudja magyarázni többek között a *mongol nyelv magyar eredetű élelemtermelőszavait*, a dravida és a sok más kapcsolatot. Ugyanis a Kárpát-medencéből nem mentek földművesek keletre (mert itt jobb a föld mint Mongóliában, egy innen-oda telepedésnek semmiféle régészeti nyoma nincs, stb.).

„... rendkívül sok az azonosság olyan nyelvekkel is, melyekkel a magyar nép rokonságát szokás volt eleve elvetni ... ír, baszk, örmény, stb. ...” /CseD2-43. kt./

Régészet, 0.5: A földművelés, fémöntés és szekerkészítés tudománya *emberekkel együtt* a Közel-Keletről, messziről jött (nem autochton). Erre az elmélet választ nem ad.

Török elmélet

Alkat, 1.0: Az egyezés jó. Nevüknek megfelelően törökösek (anatóliai, örmény, pamíri, turáni): mint mi.

Nyelv, 0.5: A magyarral *félíg-meddig* kapcsolatban van. A törökfélék legősibb szórétege más, kultúrszavakból viszont a finnféléknél többet vettek át.

Régészet, 0.0: A keleti puszták leletei érdekesek, csillogók. De minden keletről bejövő nép a medence földműveseihez képest elenyésző kisebbség – csipetcsapat – volt. A puszták népe történelmet írt, de néptömeget nem adott. Arányuk a mai magyarságban 10% körüli, ami első közelítésben: *jelentéktelen*.

Felföldi magyarázat

A törökös alkatú (1.0), magyar ajkú (1.0) magyar zöm

Kr. e. 3800–2500 között a szekerek és bronzöntő tellek népeként az Örmény-felföldről (Éden) jött, régészetileg példásan (i.o) adatoltan (szekér, bronz). Ezen eleink: Nimród népe.

Kr. e. 3800 előtt a fejfelzők neandervölgyi jellegűek – tehát még *nem* magyar alkatúak.

Kr. e. 2500 után *már nem* volt többé jelentős feljövétel a Közel-Keletről a Kárpát-medencébe.

Kitekintés

A Felföldön (annak keleti részén) Kr. e. 1300-ig helyben maradó népágunk a lovasíjászat kifejlesztése után szkíta, majd hun nevet visel. Szkítáink két (Kr. e. 750 és 550), hunjaink négy (Kr. u. 400, 567, 670, 862–915) hullámban érkeznek a Kárpát-medencébe.

Testvéreink

Az emberi nem a Felföldről ered, miként az a Szentírásban áll. Mindnyájan rokonok vagyunk, de most az ‘unokatestvér’ népekről nem, csak a legközelebbi ‘testvér’ népekről szólok.

A Felföldről további négy irányba vezetnek az utak. Az alkattani és régészeti nyom az értelmes ember számára vitathatatlan. A nyelvi hatás világos, de gyengébb.

Irány	Nép	Átmenet	Megtelepedés	Város térsége
Északkelet	szkíta, östörök	Észak-Írán	Dél-turáni Oázisfűzér	Taskent
Délkelet	dravida	Dél-Írán	India	Sukkur
Dél	sumer	–	Dél-Mezopotámia	Bagdad
Délnyugat	izraelita	Szíria	Kánaán (Palesztina)	Jeruzsálem

TÉR

BEVEZETÉS

Célkitűzés

A magyar őstörténet nem nélkülözheti a térbeli viszonyok ismeretét – mindazonáltal ezen írás nem csak specialisták számára készült. Ezért minden mondandóm *hozzárendelem* ötven olyan városhoz, melyeket egy középiskolás földrajzi atlasz is tartalmaz. A város tehát tájékozást jelöl.

Az alább szereplő mintegy 50 város elegendő pontossággal megadja a magyar ajkú magyarok vonulásának útvonalát a Kr. e. 3800–Kr. u. 915 közötti közel öt évezred során.

Fővárosok

A mai fővárosok elsődleges támpontokként szolgálhatnak.

Óriástáj	Ország	Főváros
Közel-Kelet	Örményország Azerbajdzsán Irán	Jereván Baku Teherán
Dél-Európa – Balkán	Bulgária Szerbia	Szófia Belgrád
Közép-Európa	Magyarország	Budapest
Kelet-Európa	Ukrajna Moldávia	Kijev Chisinau
Turáni-síkvidék	Kazahsztán Kirgizisztán Üzbegisztán	Asztana Biskek Taskent
Belső-Ázsia	Mongólia	Ulánbátor

TÁJAK

Örmény-felföld

Az Örmény-felföld (továbbiakban: Felföld) az egykori Éden, mely a földi élet feltűnésétől kezdve a fejlődés centruma. Az első élőlény (sejt), ez első növény, az első állat és az ember feltűnési helye. Az emberi nem származási helye, ahonnan a kitelepedés évmilliókon át tartott.

Ezen centrumot a magyar zöm utoljára hagyta el. A magyarok helyben maradt maradéka az immár a periféria felől több hullámban érkező betelepedőkkel testvériesülve a hóri --> mitanni --> urartui --> örmény nemzetet hozta létre. Az örmény nép Krisztus születésekor e tájon még túlnyomó többségben volt – és a Felföldnek nevet adott.

A Felföld határa északon a Pontusz, Kis-Kaukázus és az Elburz hegység; keleten nagyjából a Teherán–Bagdad vonal vonatkozó szakasza (p. Qazvin–Hamadán–Baktarán (Kermansah) vonulót); délen az Északi-Zagrosz és Keleti-Taurusz; nyugaton pedig a Dyarbakir–Malatya–Sivas vonulót.

A Felföld az Eurázsiai-hegységrendszer legnagyobb vulkanikus területe az eurázsiai törzsterületen belül. A vulkanikus terület szívében magasodik az Ararát hármashalma (5165 m). Három nagy tava a Van-, a Szevan- és az Urmia-tó. Legfőbb déli folyója a Tigris és az Eufrátesz. Az Eufrátesz mellékfolyója a Van-tótól északra eredő Murat. Legfőbb északi folyója a Jereváni-medencén is átfolyó Araksz. Ma már nem éri el önállóan a Kaszpi-tavat, hanem Azerbajdzsán fő folyójába, a Kurába torkoll.

A Felföldön ma három ország osztozik. Északi részén található Örményország, fővárosa: Jereván. Tőle délre három fontos város sorakozik. Az Eufrátesz menti Erzerum és a Van-tó melletti Van Törökországé, az Urmia-tó közelében lévő Tebriz Iránhoz tartozik. A Felföld keleti

peremén Hamadán, a délin Dyarbakir, a nyugatin pedig Sivas áll őrt.

Magyarok útja

A Magyarok Útja az Örmény-felföldről a Kárpát-medencébe vezet. Az út kisázsiai szakasza a Pontuszi-hegység déli lábánál halad, kicsiny városokat fűzve fel. Eleink a Boszporusznál váltottak partot, ahol ma a legnépesebb török város, Isztambul (Bizánc, Konstantinápoly) található. További útjuk a Balkán közlekedési főtengelyével egyezik. Edirne (Drinápoly) a mai Törökország nyugati kapuja. A termékeny Marica-alföld nagyvárosa Plovdiv (Philippopolis). Az út egyedüli és alacsony bukkanója Szófia (Szerdica) és Nis között található. A már a Morava völgyében lévő Nis a Balkán közlekedésföldrajzi csomópontja. Innen az út a folyó mentén vezet fel az Alföld déli kapujában álló Belgrádhhoz (Nándorfehérvár).

Kárpát-medence

A Kárpát-medencét a Nyugati-Alpok, a Kárpátok és a Dinaridák határolják. A medence tengelyében folyik a Duna. A medence vízrajzilag a Közép-Duna-medencének felel meg. További nagyobb folyói a Tisza, a Dráva, a Száva és a Maros.

A Kárpát-medence főhelye a kő- és a rézkor folyamán Szer (a mai Ópusztaszer) volt. A választás azért esett ezen sivár homokvidék peremére, mert a testvériesülő déli, keleti és nyugati területek súlypontjában volt (Délvidék, Tiszántúl, Dunántúl). A Dunakönyök városait a kereskedelem hívta életre. Az Árpádok országának közepe Esztergom, Székesfehérvár és Buda térsége. Ezen tájékat országközépnek (Medium Regni) nevezik. A mai Kárpát-medence legnagyobb városa Budapest, Magyarország fővárosa.

Kaszipi-kapu

A térképre pillantva a Kaukázus egészen elzárni látszik a tőle délre lévő területeket az északibbaktól. Valójában a hegység keleti peremét egy keskeny parti síkság szegélyezi, egy jól járható sávot adva a Kaszipi-tó partján. Ez a nevezetes Kaszipi-kapu, mely összeköttetést biztosít az Örmény-felföld és a Terek–Kubán-sík között. Tebriz az Örmény-felföld keleti részének legnagyobb városa. A vonulót innen a mai azeri fővárosba, Bakuba vezet. A tulajdonképpeni kapuvidék (Kaszipi-kapu) a mai azeri fővárosnál, Bakunál kezdődik, az északi síkságra pedig Mahacskalánál (a mai Dagesztán főhelyénél) jut ki. Derbent a mai azeri–orosz határ közelében (attól 35 kilométerrel északnyugatra) található, és arról nevezetes, hogy itt a parti síkság mindössze 3,5 kilométerre szűkül. /Hör-242./

Terek-Kubán-sík

A Terek-Kubáni-sík határa északon az Alsó-Don (Rosztov–Volgográd), keleten a Kaszipi-mélyföld (Kalmük-félsziget), délen a Kaukázus, nyugaton pedig a Fekete-tenger. Négy részre tagolódik. A részeket egy-egy várossal adom meg. A Sztavropoli-hát (Sztavropol) a Kaukázushoz simul, ettől keletre van a Terek-sík (Groznyj), nyugatra pedig a Kubáni-sík (Krasznodár). Északi része a Kuma-Manics-árok vizenyős mélyedésén túli Jergenyifennsík (Eliszta).

Vadmező

A Vadmező a Volga–Duna köze, melyet északnyugaton Lublinig tágítok, tekintettel a terület történeti földrajzára. Neve lengyel eredetű, és egykor a Lengyel Királyság délkeleti részét jelentette (de csak a Fekete-tengerig terjedt). Az általam Vadmezőnek tekintett táj szélső pontjait Lvov és Galac, valamint Szamara és Volgográd adja.

A Vadmezőt északról délre tartó folyói szeletekre hasogatják. Vizeivel (a Volga kivételével) a Fekete-tengernek adózik. Folyói keletről nyugatra: Volga; Don, Dnyeper, Déli-Bug, Dnyeszter, Duna. A Don nevezetes mellékfolyója a Donyec, mely a róla nevezett hátságot kerüli. A Dnyeper és Déli-Bug torkolata majdhogynem közös. A Prut és a Szeret vize Galac város mellett ömlik a Dunába.

A Vadmező déli része alföld, északi részén viszont három dombvidék is emelkedik. A dombvidékek lábát a keleti peremükön haladó folyók alámossa. A Volgamenti-hátságát a Volga, a Közép-orosz-hátságát a Don, a Kárpátok vidékére támaszkodó Podóliai-hátságát pedig a Dnyeper. Az Oroszországhoz tartozó Rosztov a Don tövénél (torkolatánál) található.

A Vadmező központi városa a mai Harkov melletti Fehérvár (Belgorod) lehetett, a Donyec forrásvidékén. A mai ukrán főváros, Kijev az erdő és az erdős puszta határán épült, a Podóliai-hát alámosott peremén. Fontos révhely (mai hídváros), mivel tőle délre a Dnyeper zúgókon át halad, egészen Zaporozsjéig (za porogi, a víz-esések alatt). Tőle északra pedig az Erdővidék (Poleszje) mocsarai akadályozzák az átjutást. A mai Moldávia fővárosa Chisinau (Kisjenő).

Szabíria

„Djakonov szerint az észak-kelet felé kirajzó szabírokról nevezték el Szibériát, amit ma is magyar hangzású földrajzi nevek igazolnak. Szerinte a sumér alapszó Su-bir név, ősi mezopotámiai eredetű.” [Bír2-41-42.]

Hosszú idő telt el addig, míg az örmény-felföldi szabírijaink (= hórik) neve Ázsia északi negyedére szállott. Az összekötő kapcsot szkítáink-hunjaink jelentették, mely utóbbi köteléket hosszú időn át és jól adatoltan nevezik

így is (szabír). A róluk nevezett Szabíria a puszkapor korában hódítani kezdő oroszok számára elsőként az Ural és Altáj közötti pusztákat jelentette. Későbbi gyors terjeszkedésükkel a név alatti értemény is gyorsan nőtt: egészen a Jeges-tengerig és a Csendes-óceánig (Szibéria). Nevezéktanomban a mai Nyugat-szibériai-alföld déli, pusztai sávját; Kazakisztán északi részét; valamint a Volgától keletre lévő csatolmányokat értem alatta.

Ezen, a Volga folyó és a Szaján-hegység közötti térséget északon az erdő, délen a sivatag határolja. Szabíria északi határán, az erdő és puszta határán található Ufa (Baskíria = Magna Hungária), Omszk, Novoszibirszk és Abakán (Minuszinszki-medence). Szabíria tengelyében pedig Orenburg, az újdonsült kazah főváros, Asztana, valamint Szemej (Szemipalatyinszk) sorakozik.

A tájat az Urál, az Isim, az Irtis és az Ob szeletekre hasogatják. Az Isim és Irtis a zord északi, mocsaras tájakon az Obba torkoll.

Mongólia

Ázsia népei az európaiaknál jobban tudják Mongólia helyét, mely a mai Mongólia országnál jóval nagyobb. A (nagy) Mongóliát a Góbi-sivatag szeli ketté. E sivatagtól északra van a mai Mongólia (ország), melyet a Kínához – a Középső Birodalomhoz – viszonyító tájszemléletet Külső-Mongóliának nevez, én pedig Észak-Mongóliának hívok. A sivatagtól délre található a kínaiak Belső-Mongóliája, melyet Dél-Mongóliának nevezek (a mongolok 2/3-a itt él). Tehát észak és dél között a sivatag a határ.

Észak-Mongóliát a Hangáj- és a Hentij-hegység három – nyugati, középső és keleti – részre osztja. Ezen részek tengelyében három folyó folyik: a Dzavhan, a Szelenga és a Kerülen. Nagyobb városaik pedig Hovd, Ulánbátor és Hajlar, ugyanazon sorrendben. Nyugaton és keleten

egy-egy nagyobb tavat is találunk: a Hjargasz- és Huluntavat.

Dél-Mongólia területének zömét az Ordosz-fennsík adja, melyet Folyóhuroknak is neveznek, mivel a Sárgafolyó (Huang-ho) nagy északi kanyarjával három oldalról körülöleli. A folyó északi szakaszát északon az Árnyék-hegység (Jin-hg.) keretezi. Ennek a lábánál található Hohhot, a mai Belső-Mongólia tartomány székhelye.

Mongóliát északon az Altáj, Szaján és Jablonovij-hegység; keleten a Nagy-Hingan; délen a Nagy Fal, nyugaton pedig a Pej-hegység vidéke (Hámi és Jümen között) határolja.

Löszfennsík

A Föld legnagyobb összefüggő löszterülete a Kínai löszfennsík (r. Löszfennsík). Határa északon a Nagy Fal, keleten a Kínai-alföld északnyugati peremét adó Tajhang-hegység, délen a Csin- és Csilien-hegység. Három részre tagolódik, melyek kínai tartományok egyben. A három lösztartomány neve és fővárosa keletről nyugatra, azzal a folyóval, melynek a partján ül:

Tartomány	Főváros	Folyó
Sanszhi	Tajjüan (Taiyuan)	Fen
Senszhi	Hszian (Xian, régi nevén Csangan)	Vej
Kanszu	Lancsou (Lanzhou)	Sárga-folyó (Huang-ho)

A Löszfennsík kanál alakú, a kanál nyele messze nyugatra nyúlik. E nyugati szélén található Jümen (Yumen).

Dzsungária

Dzsungária egy háromszögletű táj, melynek belseje sivatag, széle pedig puszta. Északon a Góbi-Altáj (Mongol-

Altáj), délen a Tiensan, nyugaton pedig a kazah–kínai országhatár (p. Dzsungár-Alatau, Tarabagatáj hegyiségek) keretezi. Főhelye Urumcsi. A táj nyugatnak lejtősödik, amit az Ebi-tó, valamint a (Fekete-) Irtis kifolyása is jelez.

Dzsungáriából két főút vezet nyugat felé. Az északnyugati dzsungár kapu a (Tarabagatáj és Szaján közti) Fekete-Irtis völgye, mely Szemejnél (Szempipalatyinszk) ér le a Nyugat-szibériai-alföldre. A dél-nyugati dzsungár kapu maga a Dzsungár-Alatau és a Tiensan közti bukkanó. Ez az Ili folyó völgyébe vezet (és azt Gulja/Kuldza, Yining/ városánál éri el). Az itt vonuló nép rövidesen Almatihoz (Alma-Ata) ér. Egyszerűsítvén a dolgot, az északi út esetében Irtisi-kapuról, a délinél pedig Ili-kapuról szólok.

Oázisfűzér

A hét dél-turáni oázis úgy tapad a tőlük délre magasodó Tiensan, Hindukús és Kopet-dag lábához, mint megannyi fecskefészek. Ennek oka az, hogy a Turáni-sivatag déli peremén meghatározóak a hegyekből lesiető folyók, melyek ezen folyami oázisokat éltetik. A térségen hat "isztán"-os ország osztozik (Kazakisztán, Kirgizisztán, Üzbegisztán, Tadzsikisztán, Afganisztán, Türkmenisztán). A fűzér szemeit a Selyemút hálózata fűzi fel, mely ősi vonulót is egyben. A Tiensan északi peremén haladó vonulót az Ili folyó völgyét elérve lép be a területre. A leírás innen indul.

1. Ili az Ili folyó termékeny völgyvidéke. Főhelye Almati (Alma-Ata).

2. Tarszia kétosztatú táj. Keleti részének főhelye a Csu folyó közelében lévő Biskek (Frunze), a nyugatié pedig a Taraz folyó menti Dzsambul (közelében van Taraz városa).

3. Szogdiát Turáni-Mezopotámiának is nevezik, mivel

a síkvidék két legnagyobb folyójának (Szir- és Amu-darja) közén található. Mai főhelye az üzbég főváros, Taskent, mely az említett öt ország legnépesebb és legtekintélyesebb városa is egyben. Szogdia nevezetes városa a Zeravsán menti Szamarkand és Buhara.

4. Fergána a Szir-darja felső, hegyközi medencéje. Főhelye Kokand.

5. Baktriát az Amu-darja két részre osztja. Északi része tadzsik terület, főhelye a tadzsik főváros, Dusanbe. Déli része Afganisztán része, főhelye Mazari-Sarif.

6. Mária főhelye Mari, melyet a hosszasan az iráni-afgán határt adó Murgáb vize éltet.

7. Pártia mai főhelye a türkmén főváros, Asgabat (Ashabád).

Tájnev	Ország	Város	Folyó
Ilia	Kazahsztán	Almati	Ilia
Tarszia kelet nyugat	Kirgizisztán	Biskek Dzsambul	Csu Talasz
Szogdia	Üzbegisztán	Taskent	Szir-darja
Fergána	Üzbegisztán	Kokand	Szir-darja
Baktria észak dél	Tadzsikisztán Afganisztán	Dusanbe Mazari-Sarif	Amu-darja
Mária	Türkmenisztán	Mari	Murgab, Tedzsen
Pártia	Türkmenisztán	Asgabat	–

Az északkeletről délnyugatnak tartó vonulót számára Fergána, Baktria és Pártia: holttér.

Észak-iráni és dél-afgán vonulót

Az észak-iráni vonulót Máriaiból Bakuig vezet. A Kopet-dag és Elburz déli lábainál halad, majd átvág a Kura

folyó alföldjén. Eközben áthalad Meshed, Teherán és Tebriz (vagy Ardabil) városán.

A dél-afgán vonulóút Máriból Iszalmabádba (Pakisztán fővárosa) vezet. A Hindukús nyugati lábát kerülve halad (Herát, Farah, Kandahár, Ghazni), majd Kabul (az afgán főváros) közelében az azonos nevű folyó völgye melletti Hajbár-hágón (1067 m) ér le az Indusmenti-alföldre. Mazari-Sarif és Kabul között az út hegyi menetelést vállalva rövidíthető (Szalang-hágó, 3350 m k.).

DIÓHÉJ

A FEJLŐDŐ CENTRÁLIS ŐSNYELV

Őskori ősnyelv

A centrális ősnyelv egyenesági utódja felismerhető, még hozzá nem nehezen, hanem könnyen.

Egyrészt szókészletének 68 %-a olyan ősszó (őselem, etymon), mely egyetlen más nyelvben – tehát semelyik finnféle nyelvben – sincs meg. Minden más nyelvben ezen ősszavak aránya ennek töredéke: őstörök 26%, tibeti és szanszkrit 9%, héber és latin 5%, angol 4% /Kász-209./.

Ezért aztán meddő vállalkozás az ősnyelvet finnféle vagy török nyelvből magyarázni.

Másrészt nehezen bírkóztak vele azok, akik a számítógépes szókereső programokat írják. Mert az ősnyelvben a jelentés az első hangtól százfélé spriccel, és mégis egy marad, őrizvén az elme számára visszafejthető közös eredetet, mert *i > sz.ik, gy.ál; e > sz.ik, gy.él; ü > t, s.d, stb.*

Ezen ősszavakat értelemszerűen maga a centrális ősnyelv önmagában és önmagából hozta fel, belső fejlődése révén. Feltéve persze, hogy a fantasztikus extrateresztikus (földönkívüli) tényezők „üres lehetőségét” – pl. az ufókat – elvetjük.

Ezen centrális ősnyelv egyetlen, egyenesági utóda: a magyar.

Magyar nyelvünkkel kapcsolatban már vagy százötven éve rájöttek erre. „*A magyar nyelv eredete az időtlenség kódébe vész. ... Önmagát fejlesztette szilárddá.*” /Sir John Browning, 1792–1872; forrás: Lip-134./

A centrális ősnyelv hosszú és békés fejlődése a legkorábbi ember feltűnésével kezdődik, tehát időmélisége

legalább 2.000.000 év. Ezen idő alatt az ősnyelv ősnépe végig egy magban, magában (kis területen) maradt, míg a kitelepedők által létrejött, levedlett pereme folyamatosan és földszerte elterjedt. Az ősnyelv fejlesztői maguk voltak minden fejlődés gyújtópontja és epicentruma. A fejlődést a régészet a kőiparok egymásra következtetésében éri tetten, de ennél jelentősebb volt, hogy a hitbéli fejlődés is rajtuk keresztül ment végbe.

„... a genetikusok számára ma már nem kétséges, hogy a homo sapiens sapiens vagy 100 ezer éve a Közel-Keletről kiindulva népesítette be Euráziát.” [Var-51.]

Hogy hol volt ez a mag, azt világosan megmutatja nem csak a mai emberszabású majmoknak a szárazzá lett központból szélekre szorult helyzete, a korábbi emberi alkatok és a mai ember forráshelye, az egymásból kifejlődő kőiparok megjelenése és terjedése, hanem az élelemtermelés kialakulási helye is, mely világosan adta, jól ismert. Ez a központ az Örmény-felföldön volt (Felföld), a Szent Ararát hegy lábánál, ahol a magyar nép által kifejlesztett magvető földművelés az állattenyésztéssel együtt Kr. e. 10 000-re olyan eredményt kezdett hozni, melyből az emberiség máig él. És élni fog, míg világ a világ.

Valószínű, hogy a magvetés a vallásos hit melléktermékeként jelent meg, mikor megfigyelték, hogy az Isten hegyére áldozatul szétszórt gabonaszem a földben elhalt, és többszörös termést hozott. Ugyanezen magyar nép tenyésztette először a bárányt (juh) és kecskét, majd később a szarvasmarhát és a sertést.

A hit és tudás népe

A centrális ősnyelv mindenkinek csak ad, de mástól nem kap. Másokat tanít, de másoktól nem tanul: mert nincs mit tanulnia. Népe maga a hitbéli fejlődés, művészet és

technikai feljesztés gyújtópontja: a hit és tudás népe. És csak azt lehet átadni, amit valaki kitalál.

A hit és tudás népét földszerte szerették és mélységesen tisztelték. E missziós lelkületű nép folyamatosan átadta a technikai újításait és gyógyította a betegeket. Amíg az emberiséget a hit és tudás népe igazgatta, ismeretlen volt az elnyomás és az intézményesített tömeggyilkosság, melyet ma háborúnak neveznek.

A magyarul beszélő magyar nemzet a kőkorbán a mágusok, sámánok és táltosok népe. És ha az eleje az, akkor a Betelejesedése is az. Ha az alfa az, akkor az Ómega is az, de erről most csak ennyit. A többi legyen a Szentatya akarata szerint.

Magvetők népe a magyar, amely lehetővé tette az emberiség első és utolsó túlnépesedésének békés úton való megoldását. A Nap népe. A nép, amely először készített szobrot, rajzot, és először írt, először font fonalat, szőtt szövetet és öltött magára ruhát, először tenyészített állatot; szántott, vetett magot, aratott; és készített edényt.

„A hunok saját magukat a ‘Nap népének’ nevezték...”
/Mat1-272: Cey-Bert Róbert Gyula/

„Az igen régi magyar írást – Varga Csaba 30000 évet bizonyít ... – egészen átvették az eurázsiai térségben elterjedt főbb írások, mint a szumér ékírás, az egyiptomi démotikus, hieretikus és hieroglif írás, a föníciai írás, a héber írás, a kínai írás, a görög és a latin írás.” /CseD2-184: Varga /2001/

„... a III. Ur Dinasztia idején számon tartották, hogy a szabirok szelidítették meg a juhok /az i. e. X. évezred végén/, a kecskét, ezek a szabirok háziállatai, ők értettek az állattartáshoz, földműveléshez, és az igényes ruházat készítéséhez. I. e. 7000-ből már megtalálták a szövőszék kőnehezékeit, a szövés-fonás nyomát Jarmoban, számon tartották ezt, és a szabiokról nevezték el, azaz velük asz-

szociálták a gyapjút, a kelmét, a ruházatot.” [Bír2-85.]

Őshazánk a Szent Hegy lábánál

Régen azt hitték, hogy a földművelés a Termékeny Félholdban alakult ki, az Eufrátesz és a Jordán folyókat összekötő, a hegyek lábánál északnak ívelő sávban. Mára világos és nem vitatott (mivel vitathatatlan), hogy az csupán másodlagos terület, mely a magvetők tudományából közelsége okán elsőként kapott. Maga a forrás: az Örmény-félföld, melynek központjában az Ararát hármashalma magasodik, a mai örmény, iráni és török hármashatár közelében. Ezt a területet nevezi a Szentírás Édennek, az első ember boldog lakhelyének – és az is volt. Minden ember innen ered, és a fejlődés epicentrumát adó magyar nép is innen ered – de mi voltunk az utolsók, akik úgy jöttünk onnan el, hogy a – legfejlettebbé vált – ősnyelvet megőriztük.

„Ma már – a régészeti leletek alapján – nyilvánvaló, hogy az első civilizációk nem a nagy folyóvölgyekben, hanem a környező hegyvidékeken alakultak ki, évezredekkel korábban. ... Ez a központi forrás az Ararát vidéke ... Itt a legősibb mitológiai és földrajzi nevekben a magyar szavak megfelelőire, a vizsgált korai jelrendszerekben pedig a székely jelek változataira bukkanunk. Amiből joggal következtethetünk arra, hogy a kezdetek idején ez a terület A MAGYARSÁG ŐSHAZÁJA lehetett.” [Var-81.]

Az Örmény-felvidékről: „... óriási kiterjedésű vulkáni kőzetek ... A vulkánosság az Örmény-felvidéknek olyan jellemző szerkezeti eleme, hogy bátran mondhatjuk, miszerint az egész Eurázsiai-hegyrendszerben ilyen erejű vulkánosság nincsen. .. a vulkáni hegyek valóságos centrumában büszkélkedő ... Ararát ...”. [ChÁzs-194.]

„Az Édenben voltál ... az istenek szent hegyére helyez-

telek, tüzes kövek között járkáltál. Példakép voltál terem-
tesed napjától ...” /Ezekiel 28, 13–16./

„Noé bárkája a Biblia első pontosan beazonosítható földrajzi helyén ... Ararát hegyén feneklett meg. ... Ha végignézünk a különféle ókori Vízözön-történeteken, a hurrita hasonlít leginkább a Teremtés könyvében talál-
hatókhöz. A hurritákról ... annyi bizonyos, hogy ez a nép ... Északkelet-Törökországnak a Fekete-tengertől köz-
vetlenül délre fekvő urartui területéhez köthető. A hur-
riták Noé alakját Nahmizulinak nevezték ... Nahmizuli
hajója is az Araráton köt ki. ... legalábbis komolyan el
kell gondolkodni azon, nem lehetséges-e, hogy a ZSIDÓ
nép SZÁRMAZÁSI HELYE ... esetleg valahol Kelet-
Törökországban lenne. ... Az előbb elmondottak fényében
legalábbis feltételezhetjük, hogy a nép, amely létrehozta a
Bibliát, a mai Törökország területéről ered.”/Bit-22–23. kt/

A sumer istenekről: „Lakóhelyük egy távoli hegyen
van, ahol ég és föld összeér.” /Pot-29./

„A mágén Dávid, magyarul: Dávid pajzsaként köz-
ismert hexagram ... az ind mitológiában az ég és a föld
... egymásra találását fejezte ki. ... Mások szerint a Pirké
ásvóban /Atyák fejezetei/, e misnai traktátus első feje-
zetében lelhetjük fel a hatágú csillag megokolását. E ma-
gyarázat alapján a hatágú csillag két háromszög: egy égi
és egy földi háromszög. A háromszögek ‘a világ alappil-
lérei’.” /Jud-191, 193/

A Szent Hegy képe/jele ott tündöl a (4) magyar, izraeli
és szlovák lobogón, valamint az örmény címerben.

A Szentírás szerint az Éden földrazi helye *nem* kérdés-
es, hiszen a Tigris forrása is és az Eufrátesz forrása is biz-
tos, hogy az Örmény-felföldön van. A 2–3. idézet (Bib-
liai Lexikon) szintén leírja ezen (enyhén szólva) nem túl
bonyolult felismerés eredményét.

„Egy ÉDENben eredő folyó öntözte a kertet, s ott négy

ágra szakadt. Az egyiknek a neve: Pison ... A második folyó neve: Gichon ... A harmadik folyó neve: Tigris ... A negyedik folyó az Eufrátesz.” /Ter 2, 10./

„Ez a négy folyó egy közös forrásból ered, amelyet valahova az északi hegyvidékre képzelhettek. Érthető tehát, hogy az Édent is ide, a termékenységet adó víz forrásához helyezték.” /Blex-I.425–26./

Ez a Blex-I.424. számára is világos: *„... Az Édenben forrás tör elő, folyó öntözi a kertet, majd négy ágra szakad, vagyis az Éden a nagy folyó eredeténél terül el ... a megnevezett folyók közül legalábbis kettő ... Tigris, Eufrátesz ... az ... Örmény-hegyvidéken ered...”*

ANYANYELVÜNK A NYELVEK ANYJA

Szökőkút

Az ősnyelv belső fejlődése úgy alakul, hogy centruma folyamatosan fejlődik, és a korábbi nyelvallapotokat mintegy *levedli*. A régebbi szokás szerint beszélt nyelvtípus így az egyre távolibb periféria felé szorul. A fejlődés végig békés és szerves, a változást az elme és az idő hozza. Ennek hasonlata egy felbuzgó szökőkút vize, amelynél az éppen most feltörő víz az új és friss, a medencében pedig kifelé haladva a víz egyre régibb.

Teremtés Könyve II, 1: *„Az egész földnek ugyanaz volt a nyelve és ugyanazok voltak a szavai.”* /Sztír-23./

„Az ősnyelv keletkezésének idejét az orosz nyelvészek az utolsó jégkorszak végére teszik /kb. i. e. 10 000/, ami meg-egyezik ... földművelés kezdetével” /Bír5–79./

„Ruhlen szerint a világ valamennyi nyelve egy távoli múltban beszélt egyedüli forrásból ered ... Mások beérik annyival, hogy a nyelvet 12–15 ezer évvel ezelőtt beszélt gyökerekig vezetik vissza.” /SciAmI-75–76./

„Számos kutató – folytatván a bibliai Babel történetét ... – a világ valamennyi nyelvét ... egyetlen ősnyelvre kívánja visszavezetni, illetve onnan levezetni. Ez a monogenezis elmélete.” /Fnyelv-15./

A Szentírás szerint egy nyelv volt, ami igaz, de ez a Felföldtől (Örmény-felföld) távolodva az ősnyelv egyre régibb és fejletlenebb nyelvállapotait jelentette. A trópusi őserdőkbe vagy annak peremére szorult laposhomlokú (neandervölgyi) ragočskázó (névszói osztályokat használó) nyelvek egy még ősbibb és határozottan elkülönülő nyelvállapotot képeztek (őszudáni, pápua). A centrális ősnyelv korai időszakában az alábbi fejlődési típusokon át alakult: szigetelő (tudományos néven izoláló; újszudáni, kínai) --> bekebelező (tn. polyszintetikus - infixáló; mande, munda és ajnu nyelvcsoport).

Egyből több lett

Az utóragozó nyelv a Felföld peremén lévő grúz, elámi, sumer és hattí, bekebelező nyelvek KÖZÖTT alakul ki. Kr. e. 10 000 körül a felföldi magyar ajkú magvetők elkezdik földszerte átadni az éleltermelés alapismereit. Ezzel egyidőben a közvetlen közelében lévő, az utóragozás megállapodásával bíró peremnyelvek (finnféle, altáji, dravida, nilus-szaharai) is terjedni kezdenek. Az emberiség jó úton van afelé, hogy a további szerves nyelvfejlődés során a legfejlettebb, utóragozó nyelvek általánossá váljanak.

Nem így lesz. A szerves nyelvfejlődést a nyelvzavar törí meg. A Szentírás által leírt nyelvzavarnak két oka van. Az egyik ok aktív, a másik passzív.

A nyelvzavar oka egyrészt egy agressziós cselekmény, melynek során Kr. e. 8300 k. Jerikó elesik és arábiai eredetű, hajlítóvá (afroázsiai) lett nyelvű hordák leigázzák a Felföldtől (Örmény-felföld) délre lévő lakosságot

és kicsiny csoportjuk pedig 6500 k. Kis-Ázsián áttörve a Dnyeper–Don közi pusztán foglalt helyet. Ennek eredménye a hajlító nyelvek két tömbre szakadása, melynek következményeként a sémi-hámi és indo-germán tömböket mindmáig a Közel-Kelet északi hegyvidéke választja el. A hajlító nyelvek tehát egy elsődleges (Arábia) és másodlagos (Dnyeper–Donyec) gócból kezdenek terjedni.

Nyelvterületük növekvő foltként jelentkezett. A hajlító nyelvek még sem Baszkföldet, sem a Kárpát-medencét nem érték el, mikor a felföldi központ új, és nagy erejű néptömegeket bocsájtott ki.

A nyelvzavart kiváltó agressziós esemény elegendően hosszú ideig megakadályozza a missziósok munkáját ahhoz, hogy az egykori szerves nyelvfejlődés elakadjon, és az egységesülés visszajára forduljon. Ezzel együtt járt a kódok összecserélése, de erről most csak ennyit. A nyelvzavar következtében a szerves nyelvfejlődés megtört.

„... *Wolfram von Soden, a kiváló assziriológus ... úgy vélte, hogy a sémi nyelvek flektáló, azaz tőhajlító természete kizárólag csak az afrikai hamita és az indoeurópai nyelvekkel közös sajátosság. Ez kényszerítő erővel utal arra, hogy e három nyelvcsalád egymással határos területen fejlődött ki, mivel a tőhajlító nyelvtípus keletkezése a nyelvfejlődés során egyszeri, másutt és máskor meg nem ismétlődő folyamat volt. ... 12–9000 évvel ezelőtt ...*” [Makk-137.]

„... a germán nyelvekből baszk és hamita-sémi jövevényszavak mutathatók ki ... a baszkból jött jövevényszavak többnyire ‘szubsztrátum jellegű’, míg a hamita-sémi jövevényszavak ‘szupersztrátum jellegű’ szavak...” [Wiik-110.]

„... az indoeurópai nyelvcsaládra ... az a vélekedés, hogy egyetlen nyelvből származik, amelyet a Krisztus előtti negyedik vagy ötödik évezredben beszéltek.” [SciAmi-76–77.]

„Az indoeurópai alapnyelv közössége ... kicsiny lehetett ... Fennállása az időben valamikortól kezdve Kr. e. 5000-ig /vagy talán csak 4000-ig/ tartott.” /Makk-43./

Az ősnyelvet méltán nevezik a nyelvek anyjának, mert a fenti, kacskaringós úton belőle lettek a többi nyelvek.

„Berzsenyi Dániel /1776–1836/ ‘Régóta gyanús előttem az a régi előítélet, amely szerint többnyire azt hittük, hogy mindazon szavaink, melyek az idegenekhez hasonlítanak, kölcsönöztek és idegenek, arra határoztam magamat, hogy némely szavaink származattját minden figyelemmel megtekintsem ... csakhamar átlátám azt, hogy a magyar nyelv tán az egész óvilág nyelveinek gyökere és anyja...” /Mafi8-74./

Kölcsey Ferenc szerint „a magyarnak nyelve eredetiséget bizonyít, s rokonsága sok kiholt nyelvekkel régiségét mutatja...” /CseD-78./

NIMRÓD NÉPE

Pont ezért írtuk így

„Kölcsey szerint ‘a régiséggel dicsekedő nemzetek a világ teremtéséig szoktak felhágni tradícióikban...’” /CseD-77./

„... az írországi James Ussher, armagh-i érsek a Teremtés könyve segítségével ‘bizonyítani’ tudta, hogy a világ teremtése pontosan i. e. 4004-ben ment végbe...” /Ásó-12, 14./

„3800 ... Uruk kor kezdete Sumerföldön” /Rkk-158./

A Szekerek népének műveltsége a Péceli Műveltség = „A Baden-kultúra ... Kr. e. 3780–Kr. e. 2510”

„A zsidó időszámításban az évek számításának kezdőpontja a világ teremtésének kezdete, amelyet úgy számították ki, hogy a Tanahban szereplő személyek életkorát visszamenőlegesen összeadták és így adódott a polgári időszámítás kezdetére a 3760/61-es szám.” /Jud-16./

Kenyeret és bort

A fekete-tengeri vízözönt (Kr. e. 5500) követően Noé fiai az Ararát hegyétől indulnak útnak. Ők alkotják azt a felföldi népet, mely először süített kenyeret és ivott bort, először öntött fémeket: ónt, ólmot, rezet és aranyat. Újításai és ekés földművelése révén ez a nép megsokasodott. A Felföldről való kitelepedéseik által az utóragozó nyelv a fémkorokban – a réz- (Kr. e. 4500-tól) és bronzkorban (3500-tól, a felföldi Kura-Akrasz Műveltség) – újra terjedni kezd. Mindenhová bevándorlóként érkeznek, de ezen nincs értelme sokat rugózni, de még egyet sem, mivel a fentiek értelmében az egész emberiség a Felföldről ered és *mindenki* bevándorló, ha most nem ott él. Mikor a rézöntő és bronzöntő felföldi telepések a periféria már hajlítóvá lett nyelveivel kerültek kapcsolatba, annak hajlító voltát már meg nem változtatták.

Töretlenül

Baszkszföldet és a Kárpát-medencét azonban a hajlító nyelvek még nem érték el, ezért a szerves nyelvfejlődés folyamatos maradt. A Kárpát-medencében a magyar nyelv egy hozzá képest éretlen, finnféle nyelvvel került kapcsolatba, melyet a magyar nagyanyó-nyelvének nevezhetünk (abban az éretelmben, hogy a nagyanyó kevesebbet és pontatlanabban tud, mint unokája). A magyar nyelv megérkezésével a Kárpát-medencében a szerves nyelvfejlődés – a nyelvállapotok békés egymásra épülése révén – beteljesedett.

„Felállíthatom tehát a nagy nyelvvalakulási igazságot, amely szerint az a nyelv, amelyet mi most beszélünk, és magyar nyelvnek nevezünk, tulajdonképpen az az ősi nyelv, amely a Duna-medencében már ősidőktől egymásra rakódott néprétegek nyelvéből alakult ki...” /Maf-9: Dr. Nagy Sándor, kt/

„A tényállás azonban az, hogy a magyarság ugyanúgy, mint a *finnek, észtek és a baszkok*, Európa árja-előtti lakosságának fönmaradott része...” /CseD2-142: Magyar Adorján sorai, Magyar /1975), p.: 75, kt./

Maga a mag – fele-fele

A magyar zöm Kr. e. 3800-ig az Örmény-felföldön egy magban, egymagában marad. Kivonulását csak akkor kezdi meg, mikor feltalálja a szekeret, majd pedig a bronzot. Ekkor a Felföld nyugati és középső részéről Nimród népeként Kr. e. 3800–2800 között, maga a mag, egyre népesebb hullámokban feljön a Kárpát-medencébe, s betelepszik olyan békességben, hogy vannak akik még ma sem tudnak róla (Péceli Műveltség: 3800, 3500, 3300, 3000; Bronzöntő Tellek Műveltsége: 2800).

Érkezésüket nem üszkös romok, hanem egy mélyen hívő, derűs, sokáig testvériségre törekvő, önkormányzó, szabad paraszti társadalom megjelenése jelzi, mely a földrész legjobban termő, fekete mezőségi talajait békében műveli 2000 (2500 / 1500) éven át.

Gazdálkodásuk színvonalát csak déli vértestvéreik, a kerekfejű szemerék (sumerek) által *irányított* Dél-Mezopotámia múlja felül, mivel annak területét a sivatag igencsak szűkre szabja és ez belterjességre kényszerít. A Kárpát-medence tágas, de sokan még innen is mennek tovább (mivel oly termékenyek voltak akkoriban, mint azok, akikre a fáraó is felfigyelt), s szétszéledtek szerte a földrészen. Hitük pedig pont hogy a későbbi héber (izraelita, zsidó) vallás őse.

„A magyar nép populációgenetikai szempontból ma Európa egyik legkarakterisztikusabban elhatárolható népessége ... A magyar nép legközelebbi – genetikailag igazolható – rokonai a lengyel, ukrán, továbbá a horvát nép.” /Tót-57./

A magyarok, és a minket megelőző, Kr. e. 4500-tól érkező rézöntő (nálunk Tisza-Lengyel, nyugaton pedig a későbbi, Harangedényes) hullámmal együtt vett betelepeléssel jön be Európába az a közel-keleti embertömeg, mely ma földrészünk népességének *felét* adja. Ez a kettős új hullám emeli ki a térséget a kőkorból és úgy felpozsztíti a gazdaságot, hogy méltán beszélhetünk egy ókori Közös Piacról.

A Kárpát-medence magyarajkú földműves társadalma a történelem viharait állja, mint begyűrt süvegű paraszt a jégesőt (Kr. e. 1300–750; Kr. u. 12–400; 469–567). *Anyanyelvüket* a három szakaszos és összességében ezernégyszáz (p.: 1413) éves hódoltság alatt soha föl nem adják, és ezt – az erőszakkal nyelvemzetté tétel francia forradalommal megjelenő, visszataszító gondolata előtt lévén – tőlük senki nem is kéri. Bor, búza, arany és só kellett az uraknak, s ezen magyarajkú szkítáink és hunjaink érkezése mit sem változtatott.

Utak a jövőbe

Kr. e. 3800/3500-tól a felföldi magyarság a szekérral és bronzsal együtt éppen úgy telepedik dél és kelet felé, miként Nimród népe nyugatnak, de kisebb számban. Ezen népágaink teremtették és irányították a Föld első látványos magaskultúráit.

A Felföldről további négy irányba vezetnek az utak. Az alkattani és régészeti nyom világos.

„Különösen fontos a szabír-magyar őstörténelem szempontjából, hogy az orosz nyelvészek meghatározták azt a területkört, ahol az első eredeti nyelvet beszélték: Anatóliától /Törökország/ Indiáig, a Kaukázustól a Perzsa-öbölíig terjedő térkört.” [Bír5-78: Dolgopolski, O., Boreisch, Ursprache Eurázsien. Das Bild der Wiessenschaft, Stuttgart, 1973.]

A nyelvi nyom fellelhető, de a nyelv már a helyi többséggel való találkozás és/vagy a több hullámban érkező újabb betelepülők hatására erősen megváltozott.

Nép	Átmenet	Megtelepedés	Város térsége	Idő (Kr. e.)	Régészet
ÉK szkíta, östörök	Észak-Irán	Dél-turáni Oázisfűzér	Asgabat	3800–2000	Altin-Tepe
DK dravida	Dél-Irán	Indusmente	Sukkur	2700–2000	Mo-hendzso Daro
D sumer	Diyala	Dél-Mezopotámia	Bagdad	3800–2350	Uruk kor
DNY izraelita	Szíria	Kánaán (Palesztina)	Jeruzsálem	3500–2400	Khirbet-Kerak
DNY egyiptomi	hajósok	Felső-Egyiptom	Asszuán	3500–2150	Nakada-II.

Szkíta és östörök: „*Kr. e. 3800–3700 táján ... az Urmia-tó vidékéről tömegesen kivándorolt telepések Dél-Turkesztánban ... gyarmatokat hoztak létre.*” /Var-82. kt/

A Diyala folyó a Zagrosz hegység és Sumerföld (Alsó-Mezopotámia) közti legrövidebb összekötő kapocs. „*A korai szumér dinasztiáktól Kr. e. 3000-ig a ma Diyálának nevezett folyó neve Turul volt.*” /MatI-236: L. Legrain: UET 2 75. sz. 6. sor; Douglas R. Frayne: American Oriental Society, New Haven, Connecticut, 1992, LGN, 138, 514 old./.

A Kura-Araksz mn. Karaz v. Khirbet-Kerak műveltségéről: „*A negyedik évezredi nagyobb elterjedésnek és kontinuumnak pedig a korai bronzkori Kura-Arakszész emlékanyag lehetett a régészeti háttere. Ez utóbbi nemcsak a dél-kaukázusi országokból ismert, hanem Észak-Szíriából, sőt Palesztinából.*” /Makk-236./

A megtört irány

A dél-turáni Oázisfűzérbe betelepülő földművesek észak-kelet felől a Balhas-tó vidékén (Biskek) szenvedik el a hajlító nyelvű (késő-gödörsíros) hordáktól az első támadásokat (Kr. e. 3000 k, amikor ugyanezen társaság Kína területét is elkezdte felháborítani). A magyarajkú ősszkitáink által fellendített városodás 2000 k. Pártiában is megtörik. A földművesek és bronzöntők a később indoíránivá lett nép által szüntelen gyötörtetnek.

Az indek és irániak útja Kr. e. 2000 k. Máriában elválk. Az indek betelepülnek Indiába és felszámolják az Indusmenti Műveltséget. Az irániak (perzsák) a mai Irán száraz, déli részén szivárognak a Zagrosz hegység délkeleti nyúlványa (Siráz) felé.

SZKÍTA ŐSHAZA

Két egytestvér: Ménrót fia

„Vadat üzni feljövének / Hős fiai szép Enéhnek: / Hunor s Magyar, két dalia, / Két egytestvér, Ménrót fia.” /Lágy 2-584: Arany János: Buda halála. VI. ének. Részlet./ Arany János még tudta.

Lényegében jól tudta, de a valóság nem ilyen egyszerű. Az alábbi csavart az emlékezet nem követte. Ugyanis: az egyik fiú kapásból a Kárpát-medencébe ment (Nimród népe). A másik egy darabig a Felföld keleti részén maradt, majd északra ment (szkitáink, kik a Terek-Kubán-síkra mentek). Itt újból megismétlődik Hunor és Magor elválása (nyugati szkitáink a Kárpát-medencébe + keleti szkitáink --> keleti hunok). „*Krónikáink a szkitákra, mint a magyarok őseire hivatkoznak.*” /CseD-130./

Nyelvrokonaink a finnfélék, s távolabbról a törökök is azok – de ezen nyelvek hasonlósága a poros nyomába sem

ér a legszkítább szkíta és a hun mag magyar nyelvével való, érthetőségig terjedő egyezésnek, értelemszerűen. A “leg” előtetre azért van szükség, mert mindezen lovasíjász népeknek ugyanúgy kicsiny, műveltséghordozó magva maradt a magyar (királyi szkíta, hun vezértörzs), miként az volt a felföldi őshazában a periféria számára, évszázadek óta, az Ararát hármashalma alatt, ott, ahol zúg az a négy folyó, mely a Szentírásban, a Teremtés könyvében is szerepel, s adja az Árpád sávós zászló négy ezüst mezejét, a Szent Hegy hármashalmát jelző három vörös mellett.

Nyeregbe kerültünk

A magyar zöm távozásának végével (Kr. e. 2800) után a Felföld keleti peremén maradt, ízes magyar nyelvüket őrző eleinket őszkítának nevezük. Őszkíta eleink találják fel a vaskohászatot. Kr. e. 2000–1300 között egyre hevesebb honvédő harcokat vívnak a később iránivá lett néppel. A harcok front és gyepűövezete elméletileg az Iráni-fennsík, valójában a honvédők és támadók az évezredek alatt nehezen kibogozhatóan összeszövődtek. Annyi tudható, hogy az irániak délről mennek nyugat felé, míg őszkítáink *Észak-Iránban*, az (Asgabat) Teherán–Tebriz vonalon sűrűsödnek. A harcban magyar nyelvét megőrző nép szíve is egyre keményedik, s ha nem így lett volna, fenn sem maradt volna, s ha szkítáink nem lettek volna, hunjaink sem lettek volna, s országunk sem, nem csak csonka: de semmi.

A földművesek röghöz kötöttségét kényszerűségből és fokozatosan feladó népágunk Kr. e. 1300 után lóra ül, feltalálja a nyeret, kifejleszti a visszacsapós íjat és a lovasíjász harcmódot, ennek magányos szórétegével együtt. Ettől kezdve helyi nevünk: szkíta.

„A lovat csak a Kr. e. I. évezred elején kezdték megülni,

akkortól a lovasság szerepe megnőtt és a harci szekerek harcban való használatát megszüntették.” /Lip-108./

Szkíta népünk a szüntelen hullámzó harcban délkeletről visszavonul, északnyugaton pedig tért nyer. Délkeleti peremükön jól ismert, hogy 1250 körül városaikat erősítik, de idővel egyre több földet hagynak kényszerűségből parlagon, majd 1100 körül feladják a letelepült életmódot. Ugyanekkor hallgatnak el az elámi források háromszáz évre, s mikor az írott források újra hírt adnak, már a perzsákról (Kr. e. 844) és médekről (836, II. Salmanasszár asszír király /Bar1-257./) is szó esik. A méd már egy változásban lévő (nem tiszta magyar) nyelv volt, mely változási sornak vége a hajlítóvá lett iráni. Ekkor azonban a szkíta tömb már leválóban van a Felföld keleti preméről: a zöm már kivonult a Kaszpi-kapun a Terek-Kubán-síkra (Kr. e. 1300–591), a kisebb rész pedig Észak-Iránba települt. Kapcsolatot az észak-iráni vonulóúton tartanak. Mindez úgy is elmondható, hogy a korábbi Tebriz–Hamadán néptengely Krasznodár–Teherán tengelyre vált.

Az Akhaimenida Perzsa Birodalmat Kr. e. 550-ben alapították. Közép-Ázsia az alábbi idézetben a dél-turáni Oázisfűzért jelenti, ahonnan a perzsák elei 1550 körül indultak. Siráz a Déli-Zagroszban van. *„Az Akhaimenida perzsák egy olyan indoeurópai nyelvcsaládhoz tartozó nép leszármazottai, amely egy évezreddel korábban kezdett el vándorolni Közép-Ázsiából Irán felé, és végül a mai Siráz környékén telepedett le.” /Rkk-163./*

A Kr. e. 1100 körüli évekről írják: *„Ezen a ponton az elámi források elhallgatnak a követekő háromszáz évre.” /Amé-208/*

A szkíta állatstílusról: *„De az állatstílus eredete is legvalószínűbben: Lurisztán!” /B3-150: N. L. Cslánova, 1972, 135./ Lurisztán a Középső-Zagrosz területén van.*

„... a szkíták ... Végső soron ... az Ararát-vidéki őshazából érkeztek a sztyeppre...” /Var-83. kt/

„... újabban azt hangoztatják, hogy a délorsz sztyeppe szkítái **Elő-Ázsiából** származtak.” /B3-4I: Vékony Gábor id. mű /2002/ 161–162. kt/ Elő-Ázsia = Közel-Kelet.

„A szkíták Mezopotámia határán, az **Urmia-tónál** és **Lurisztánban** is megtelepedtek.” /ÓmtI-60. kt/

„Az bizonyos, hogy a szkíta **nem** volt azonos a ma az iráni nyelvek közé besorolt méddel, különben **Küakszarész méd király** nem taníttatta volna fiait a szkíták nyelvére (Hérodotosz/I/73).” /Var-136. kt/

„Mészáros kimutatta, hogy Kr. e. 1300-tól kezdődően délről északra irányuló vándorlások indultak meg **Kis-Ázsiából** és **Észak-Mezopotámiából**, melyek a Kr. e. VII–VI. században érték el tetőpontjukat. ... utalunk Nagy Géza, Mészáros Gyula és Götz László eredményeire. Ezek alapján úgy tűnik, hogy a szkíták a **Kaukázustól délre eső** területről vándoroltak a sztyeppére ...” /Var-136-137. kt/

„... Szicíliai Diodorus szerint a szkíták ‘eleinte ... az Araxes folyó mentében laktak, ... /majd/ megszerezték a hegyvidéket a Kaukázusig ... s a többi területet a Tanaisz folyójáig.” /Var-19./ Araxes = Araksz, mely az Ararát lábánál folyik. A Tanaisz a Don régi neve.

A három óceán

Kr. e. 500-ban a Szkíta Szövetségi Rendszer uralma az Alpoktól a Nagy-Hinganig, a Dunától az Amúrig terjed. Ez a térség nagyjából megfelel annak a pusztai tájnak, ahol a kerecsensólyom, azaz a turul él. Szkíta eleink ezért érezhették azt, hogy a szent sólyom vezeti őket.

„A Krisztus előtti első évezred közepe táján a **Kárpát-medencétől Észak-Kínáig** egyetlen hatalmas műveltség fogta össze a füves puszták területét: a szkítáké.” /Lágyi-93. kt/

Keleti szkítáink neve a nevezéktan szerint Kr. e. 450 után hunra vált. E néven nagy történelmi szerep vár rájuk, mert hogy birodalmaik partját három óceán mossa, bár nem egyszerre. Ritkán, de van hogy fosztogatásra adják a fejüket, zömmel azonban békések és szeretetre méltóak, önellátó élelemtermelő gazdasággal, ősi soron egyisten hitttel, melynek erős ószövetségi színezete van, okkal.

Egy zsidó és a magyar beszélget

Mielőtt erre rátérnénk, hallgassunk meg egy tanbeszélgetést, amit én írtam.

Egy zsidó és egy magyar beszélget. Azt mondja a zsidó: *„Te, én harcoltam a Sínain, és nem tudom elhinni, hogy a népem ott vonult, mint a beduinok, és közben műszövést készített.”* Azt mondja a magyar: *„Te, én meg robotoltam Szibériában, és én sem tudom elhinni, hogy a népem onnan szottyant elő, a mocsárlakó obiak mellől, és Esztergomban csak úgy véletlen sumerféle oroszlánokat festett a királyi kápolna falára.”* Aztán összenéznek, mert közös a hiányérzet és közös az őstörténeti zavartság érzete.

Egymásra pillantva aztán megállapítják, hogy a fejlődésük eléggé hasonlít, meg – jönnek rá – a gondolkodásuk is, meg a tehetségük is, meg a belső széthúzásuk is, meg a humoruk is.

Meg ott van az a Kazária, mint a történelem legnagyobb zsidó államvallású országa, amely valahogy kötődött a magyarokhoz, meg a Griff népének menórás karcolatai a Délvidéken, meg hogy Árpád fejedelmet is van már ki egyenest zsidónak véli... Ezért elkezdik megkeresni a közös gyökereiket.

Meg is találják.

IZRAELITA VÉREINK

A szent maradék

A magyar zöm távozása után a helyben maradó magyar kisebbség gyengülő nyelvi nyomot hagy mind a Felföld (Örmény-felföld) nyugati és középső sávjában; mind a déli peremről leváló kötelékek által a többségi hajlító nyelvbe olvadva és azt megszínezve, az alábbi sorokon.

Kr. e.	2800	1600	1200	591
Felföld: magyar -->	hóri,	--> mitanni,	--> uratui	--> örmény
	szabír	kassa		
Perem: magyar -->	eblai	--> héber	-->	arám --> zsidó
			és káld	méd --> óperzsa

(Hóri=hurrita, szabír=szubartui, kassa=kassú)

A táblázat felső sorába írt urartui nyelv a magyar zöm távozása után két évezreddel még mindig: utóragozó – de akkor már (a tisztán megőrzött szkíta kivételével) – *hajlító nyelvek tengerében.*

„A szkíta jelkincset közel 20–20 azonos jelforma köti össze egyrészt a székelj rovásírással, másrészt az égei írásokkal, a hettita és urartui hieroglif írásokkal, valamint az őshorezmi jelrendszerrel.” [Var-141.]

„... a hurrikról bebizonyosodott, hogy Urartu népéhez hasonló ragozó nyelven beszéltek, továbbá tárgyi és szellemi emlékeik szkíta jellegűek.” [Mart3-127.]

Hóri = hükszós = hurrita. A hóríkról: „A zsidó apológéták és a korakeresztény egyházi szerzők a hellén tudósokat követve Józseffel és testvéreivel azonosítják a hikszoszokat.” [Blex-627. kt/] A három komoly forrásból egynek csak igaza van...

„... az urartui hieroglif írás leközelebbi párhuzama éppen a székelj rovásírás...” (/vö. Varga/1998/86!; Szék-83. kt/)

„Trogius Pompeius: ‘... a szkiták ezerévszáz éven át, minden más nép előtt birtokolták Káldeát /Mezopotámiát/ s ők a világ legősibb nemzete ...’ /Tót-88./ A szemere (sumer) vezetésű Dél-Mezopotámiát Sarrukín 2350 körül leigázza. $2350 + 1500 =$ (Kr. e.) 3850 – ami a legkorábbi szemerek lemenetelét jelenti Dél-Mezopotámiába.

„... 1968-ban a jeruzsálemi óváros ásatásai során a neves római katolikus egyházi vezető, Ílyas Antal közlése szerint ‘szkita rovásírásos’ feliratú köveket találtak elő, amelyeket a zsidó régészek gyorsan visszatemettek.”

/Zach-55.kt/

„... Werbőczy Tripartitiumában ... paragrafus volt ... a szkiták, akiket székelyeknek is neveznek, saját törvényeik szerint ítélkeznek.” /Bar1-87./

„Kis-Ázsia és a Kaukázustól délre lévő térség lakossága a korai bronzkorban ... a hurri lehetett, amelyet a Kura-Arakszesz- /más néven Karaz vagy Kirbet Kerak-/ kultúrával szoktak azonosítani. Valóban, a Kura-Arakszesz-kultúra elterjedésének központi része jól megfelel a későbbi, gyaníthatóan hurri lakterületnek. ... jól felismerhető edénytípusai ... Palesztinában ...” /Makk-232./

„... a szakirodalom a szabírokat a ‘hurri’ néven ismert néppel azonosítja, akiknek neve azt jelenti, hogy a ‘hegyek népei’ /sumir KUR = hegy/.” /Buny-76./

„A bibliaszótár szerint a hurrik/hurriták méltán nevezhetők az ókori Kelet ‘tanítómestereinek’. ... A mai Örményország területéről származtak ... A legnagyobb ‘politikai tettük’ a Mitanni-birodalom létrehozása volt.” /Buny-77./

Héber: „... a su-bir, su-bar és hu-bur kifejezések Subartura használatosak...” /Bír2-75./

Árpád eleste után

A szadista módon vérengző és vadul hódító asszírok

hároméves ostrommal beveszik Árpád (a mai Aleppó mellett) városát (Kr. e. 740), éket verve a felföldi Urartu és levantei (a Földközi-tenger keleti partvidéke) szövetségesei közé. A déli királyság (Júdeá) behódol Asszíriának (734) az északi (Izrael) azonban lázad. 732-ben elesik Galilea, 722-ben pedig Szamaria. Az asszírok elhurcolnak az első alkalommal 13 500 embert, másodjára pedig 27 800-at. Így Izrael teljes népességének 20%-nyi, vezető rétege (41 200 fő) kényszerűen távozik. A déli királyság (Júda és Simeon törzsei) zavartalanul élnek tovább, s nevük később Júdáról: zsidó.

Az Asszír Birodalom szkítáink (612), valamint a káldok és médek által történő elsöprése előtti felfordulásában ezen tíz izraelita törzsi vezető rétegből kilenc a magyarajkú nép körébe érkezik. Mivel maga az izraelita zöm is felföldi eredetű, közös a gyökér. Barátsággal összeborulnak, elmesélik, kivel mi történt elválásuk óta. Déli testvéreink nagy dolgokra emlékeznek.

Félreértés ne essék. Az alábbi sorok egy pillanattig sem vitatják zsidó testvéreink ősi hitélményét: hanem azt megerősítik. Állítják azonban azt, hogy zsidó testvéreink (1) embertani alkata kizárólag felföldi eredetű lehet és bármely más származtatás otromba tévedés. (2) Az eredendően magyar ajkú mag (nyugaton Kr. e. 2800-ig) utóda volt a hétszáz év múlva Isten által kiválasztott Ábrahám. Továbbá (3) az „elveszett” tíz törzsből legalább kilenc vezető rétege: nem vezett el.

Ábrahám

Nos tehát: déli testvéreink elmondják, hogy hétszáz évvel a magyar zöm távozása után az ősatya, Ábrahám (Kr. e. 2166–) 2091-ben ment Úr (a mai Urfa vagy Sanliurfa, a Felföld délnyugati kapujában) városából Kánaánba. Felmenői ősi soron felföldiek, ezért műveltségének min-

den szála a hórikhoz (hurri, hükszós) köti. A szikár pusztalakó beduinokhoz éppen annyi (semmi) a köze, mint magyarnak az obiakhoz; majának az eszkimóhoz. Küzdelmes, de hittel élt életével lett a később tömegessé váló hóri kitelepedők előképe. A Kr. e. 2066-ban születő Izsák és a 2006-ban születő Jákob nem véletlenül hozott feleséget ugyanazon tájról. Jákob háza 1876-ban megy le (1) Gósen földjére, mely akkoron Egyiptom része. Ez a terület a mai Gáza-övezet. A Nílus menti Egyiptomban e családnak csak töredéke, József utódai laktak.

A pusztai vándorlást megelőző százhusz év esetében a Szentírás nem lehet pontos, mivel a visszahúzó hóri mozgása is szövevényes. Az Egyiptomból kiűzöttek tengeren is menekülve jutottak a mai Aleppó térségébe. Ők az egyre északabbra szorított hóri véreikkel haladnak tovább a Hábúr melletti (2) Gósenbe (Dyrbakir közelében), mely később Gózán néven lesz ismert. Jákob házának lemenetele után 430 évvel *innen* vonulnak ki.

Mózes

Mózes bíra volt. Mindig lázadoznak ellene, de mikor a nép ügyes-bajos dolgaiban ítél, akkor sorban állnak és döntéseit elfogadják.

A pusztai vándorlás során Mózes vezetésével nem vándorolnak szellemként (mert régészetileg tökéletesen nyomtalanul) a Sínain, a dühödt fáraó seregeinek torkában, a katonai stratégia otromba baklövésének kétoldali mintapéldájaként, ahol ráadásul szomjan haltak volna, mielőtt éhen, s ahová tehenet és (a frigládához való) műszövést képzelni: abszurd.

Hanem III. Totmás (Tuthmoszisz), a fáraó nevet elsőként használó, a hóri testvéreiket az Eufráteszentúl, Mitanniban is üldöző serege elől menekülnek el a Hábúr melletti Gózán földjéről Kr. e. 1446-ban, miként ennek évszámát

a Szentírás pontosan meghatározza, a salamoni templom építéséből visszavezethetően. És nem „1250 körül”, ami a Szentírás adatainak oktan daccal ellene mond.

Az urartui hadvezetés a felperzselt föld taktikájával védekezik. A menekülők útjuk kezdetén átkelnek a Nád-vízen (Jam suf, ‘víz nád’), mely a *Van-tó* északkeleti öble, s partja ma is nádas. Az ott magasodó Bál Cefon nem egy 13 méter magas homokbucka (miként azt sokan a mai Egyiptom területén eredménytelenül keresgélvén még most is állítják), hanem egy, a tó partján tornyosuló, 4058 m-es hegy. (A Süphan dagi, dagi törökül = hegy). Asszonyok, gyermekek és férfiak álltak rettegve „... a *Baal-cefoni keskeny földnyelven*” /Seb-48./, és a 600 harci kocsi arra készült, hogy állatias dühvel legázolja őket. Ez a nép a hit népe volt, mert Isten rendelkezése, Mózesét követve ráállott a keskeny földnyelvre – és egyedül Istenében bízhatott. Tökéletes zsákutcában voltak. De megmenekültek, azon a turzáson, mely általában víz alatt van, de az Isten által küldött keleti szél a megfelelő állású öbölből kifújta víz által nekik járhatóvá lett. A fáraó serege Mitanni belsejében, akciórádiuszának szélén harcolt, és az esetleges újabb haderő számára az öböl 120 kilométernyi úttal való északias megkerülése már lehetetlen volt.

Ötven nap múltán az Ararát = Horeb = Üveghegy tűzhányójának szent mennydörgése közepette megkötik az Úrral az Örök Szövetséget, mit felbontani többé nem lehet.

Honfoglalás

A kiszabott negyven év múltán a délnek tartó honfoglalók első (mikro)hulláma mintegy csíkot húz, mit mutatnak a „... *Kr. e. 1400-ban, Szíria-Palesztína területén végbement különböző Egyiptom-ellenes felkelések*”.

És valóban leomlanak a jerikói falak. „*Jerikó ... Garstang a lehető legnagyobb alaposággal tanulmányozta*

az erődítésrendszert, és négy építései szakaszát tudta elkülöníteni. Ezek közül a legutolsó heves rombolásnak esett áldozatul, talán egy földrengéssel együttjáró tűzvésznek. Ezt a rombolást a professzor az izraeli törzsek támadásának idejére tette, amelyet még i. e. 1400 tájára keltezett ... /Ásó-98–99./

És valóban foglalnak hont (1406–1400), és pedig pont akkor, miként a Szentírás állítja (Kr. e. 1406). Csakhogy elsőként kevesen, háromezren talán (miként Árpád népének első megtapadása a Felső-Tisza-vidéken is így történt, Kr. u. 862-től, de erről még nem meséltek, mert még meg sem történt).

A maroknyi csapatot Szikemben testvéreik fogadják, így a szövetségesek létszáma duplájára nő. Ezen kb. 6000 ember egy 40 kilométer hosszú, kicsinyke tetőkből álló gerincen éldegél, melynek hossza annyi, mint Nagyvázsony–Tapolca (Szamariai-hegyvidék). Alighanem szegények is voltak, de a lelki érték nem a földi javakhoz kötődik. Aztán jönnek a többiek, a szövetség bővül, erősödik.

„A Bírák könyve ... beszámol egy teljesen független hódításról. Ezt Júda és Simeon törzse vitte véghez ... egy harmadik hullámmal további törzsek is érkeztek, amelyek Felső-Galilea belvidékén ... telepedtek le. ... e törzsek olyanok voltak, mint elszórt szigetek Kánaán tengerén.”

/Pot-157, 160, 159. kt/

És térképre csak ezután kerülnek. A már régészeti által is megfogott nagyobb lélekszámnövekedés a hegyvidéken csak az arám testvérek betelepítése során történik, Kr. e. 1200-tól fogva. A hegyvidéki nép lélekszáma így negyvenötezerre szökken fel. /Bir-126./

Ugyanekkor Salamon felkenéséről írják, hogy *„A becslések szerint valamivel kevesebb mint egymillió izraelita élt ekkor az országban.”* /Pot-206./ Ezért nyilvánvaló, hogy *„A legtöbb izraelita nem Kánaánon kívülről*

*érkezett, hanem az ország határain belül élt.” /Bir-130./
„A Deuteronomium 26:5 Izrael és Júda őseit .. mint arámokat azonosítja ...” /Max-40./*

Az izraelita honfoglalás nem volt véres. Az a véres is-
ten: nincsen. Amelyik van: a szíveken át győzött.

„Törzsek és falvak egymás után fogadták el a Jahve hitet ... Közép-Palesztínában az Izrael által elfoglalt és győzelmi jegyzékben felsorolt több város esetében szó nincs katonai hadműveletről: Izrael belülről győzött!”

/John-140-140./

Bírák és királyok

A bírák kora (Kr. e. 1400–1032) közel négyszáz évig tart, miként azt a Szentírásból kivehető, és nem 1250 körül kezdődik, mely a Szentírás adatainak oktalan daccal ellene mond.

„Az Ószövetség saját kronológiájából az következik, hogy a bírák kora több mint négyszáz évig tartott. ... A bírák korának kronológiája ... Az egész összesen: 410 év” /Our44-45./

A királyok sorában első Dávid (Kr. e. 1010–970) lesz, kit Salamon követ (970–930). Dávid pajzsán a Szent Hegy jele, Salamon és egyben Jeruzsálem neve pedig a magyar sólyom szóból ered. Salamon halála után röviddel az ország kettéválik. Izrael és Júda népességaránya ekkoriban nagyjából a törzsek számának megfelelő: 12 : 2, azaz 6 : 1. Az északi királyság fénykorát az Omridák alatt (882–845) éli.

„Omri új korszakot nyitott Izraelben. Stabilizálta a királyságot, ugyanakkor megteremtette a dinasztia feltételeit; ő és utódai a kánaánita őslakossággal való kiegyezésen fáradoztak ... Júdához is jó, katonai szövetséggel, és házassággal megpecsételt kapcsolatok fűzték az országot ...” /Seb-91./

A választott nép körében is megjelenő vallási fella-
zulás ellen ekkoriban (860 körül) Illés próféta emel
szót, mivel mi sem voltunk jobbak a deákné vásznánál.
Illés elzarándokol a Horeb = Ararát Szent Hegyéhez
(az egykori Üveghegy), mégpedig negyven napi úttal
(40x30=1200km) lelkében erőt gyűjteni, hogy összefogja
a hit népeit, és nem csak izraelitákat, hanem az északibb
arámokat is. Ennek a szentírási adatból számított távnak
a sínai-félszigeti Hegy feltételezése oktan daccal ellene
mond, mivel annak 360 km-es távolsága (Beersebától)
tizenkét napi gyalogút csupán.

Gyertyák

Mindezt, a szívvel és hittel igazat szóló embereknek kijáró
tisztelettel hallgatván: szkítáink és déli véreink egyeztet-
nek Tórát és törüt (törvényt) és testvéri egységben ki-
lovagolnak a Kaszpi-kapun, az utolsó és legerősebb szkíta
hullám részeseként, Kr. e. 591-ig. Déli testvéreink mind-
máig gyertyát gyűjtanak értük, amiért eljött az idő, hogy
köszönetet mondjunk. A lovasok pedig lesznek a kiválasz-
tott szkíta s hun vezérek, és a nevezetes, krónikáink által
mondott (9x12=) 108 „tisza” magyar nemesi nemzetség,
mely vér szerint jogos lett volna a legkazárabb kazárként
visszatérni őseik azóta részletesen kodifikált hitére: de
nem tette.

Tudnivaló, hogy a zsidóság túlnyomó (85%) része aske-
názi. *„Az asszír ékiratok rendre megemlékeznek az Ur-
mia-tó vidékén az askuza vagy iskuza népről II. Szargon
asszír király idejében. A szkítáknak ez az asszír neve át-
került a bibliai héberbe is, romlott Askenáz formában
/Jeremiás 51:27/. Ez a név pedig, érdekes módon /de ennek
históriája nem ide tartozik/, a német nyelvterületen élő
középkori zsidóság elnevezése lett /vö. askenázi zsidók/.”*
/Vás-29./

NYUGATI SZKÍTÁINK

Meiotiszi leányrablás

Hunor és Magyar a Meiotisz (Azovi-tenger) akkoron mocsaras partjainál (Kubáni-alföld) az alán Dúl leányait feleségül szerzik, majd útjaik ketté válnak. (A két testvér szétválása elsőként a Felföldön volt – ez tehát a második, ugyanilyen esemény.)

Nyugati szkítáink Kr. e. 750 k. kenterbe verik a kimmereket, akik nevét Cymru is őrzi, ami pedig Velsz (Wales) „kelta” neve, míg Kent grófság meg Anglia délkeleti része, ahol vagyon Canterbury.

„... A 8. századtól kezdve egy új nép vagy törzsszövetség váltotta fel a kimmereket a dél-orosz pusztavidéken, akik a 7. század végére már az egész egykori kimmer területet ellenőrizték. Ez a nép a szkíták voltak.” [Vás-27.]

Kétszáz év múlva (Kr. e. 550) újabb nyugati szkíta hullám érkezik. 512-ben a Dunán Galacnál (Románia) átkelő perzsa sereg tör vadmezei országunkra, de a felperzselt föld taktikáját alkalmazó eleinkkel szemben csúfos kudarcot vallanak.

Mit mesél a föld népe először?

A Kárpát-medencébe bevonuló szkítáinkat a föld népe örömmel fogadja. A parasztok süvegüket kigyűrrik. Elmesélik, hogy jövetelükkel a már az 550 éve (Kr. e. 1300–750 között) tartó (első) hódoltságának szakad vége. Ezalatt idegen uraknak adóztak – és az urak maroknyian voltak. Mindezt büszke szkítáink meglehetősen közömbösséggel hallgatják, és közben azért kezük, kardjuk markolatára csúszik, miheztartás végett. Mert félreértés ne essék: bár az új adószedők immár értik a föld népének nyelvét – attól még ők is maroknyi adószedők maradnak.

„Az eleinte békés kapcsolatok a 14. század végén vál-

tottak át komoly ellentétekbe, amikor a Rajna völgye és az Alpok felől terjeszkedő halomsíros nép törzsei betörték a Kárpát-medencébe is. Ezzel a nagy népmozgással vette kezdetét a késői bronzkor.” /ÖsE-154./

A Kr. e. 1300 körül érkező „... új kultúrát halomsíros kultúrának nevezik. A leletek alapján /korábban/ azt gondolták, hogy komoly etnikai váltás is történhetett, a Kárpát-medencét ‘inváziószerűen’ előzönlötték a mai München környékén, a Cseh-medencében ... kialakult úgynevezett halomsíros kultúra képviselői. ... Ma úgy látjuk, hogy kisebb közösségek, néhány nemzetiség, család szivárgott be...” /Tót-28. Sánta Gábor régészt idézi, kt/

Az Eurázsiai Szkíta Szövetségi Rendszer felbomlása
 Kr. e. 450 körül az Eurázsiai Szkíta Szövetségi Rendszer felbomlik. Ennek oka az, hogy a Felföldről és Iránból való népkiráramlás folytatódik a Terek-Kubán-síkra. Ekkor új nép érkezik, melynek nyelve már (hajlító) iráni. Haditechnikája szkítáinkénál fejlettebb. Pikkelypáncéljuk felfogja a nyílzáport, döfődárdájukkal legyőzik eleink seregeit. Terjeszkedésük kettéválasztja az eurázsiai füves pusztákon lévő szkíta szállásterületet.

„... a szkíták alkonya a Kr. e. 4. században kezdődött el.” /Vás-29./

Kr. e. 450 körül jár Hérodot a fekete-tengeri Olbiában (a Déli-Bug torkolatánál, Herszon közelében). Úgy értesül, hogy a kereskedőknek az Urálig tartó útvonalon hét tolmácsot kell alkalmazniuk.

„Nem kétséges, hogy a szkíta elnevezés alatt több nép értendő, akik különböző nyelvet használtak. Hérodotosztól tudjuk, hogy a kereskedők az Urálig vezető útvonalon hét tolmácsot is használtak, azaz hét különböző nyelvű nép területén haladtak át.” /Var-136./

A Kárpát-medencei szkítákról: „... Kr. e. 300 körül, ha-

talma elvesztésekor a királyi törzs is beköltözik. Erdélyben és a Mátraalján találták meg fejedelmi sírjaikat, majd beleolvadtak az őslakosságba.” /CseD-130./

„Herodotos érdeklődése kiterjedt a szkíták számára is. ‘A szkíták számáról – írja IV. 81. – nem tudhattam meg bizonyosat, mert azt is mondják, hogy igen sokan vannak, azt is, hogy kevesen – már t. i. az igazi szkíták.’” /Csur-40., kt./

A királyi szkíták törzse három részre szakad.

1. Beköltözik a Kárpát-medencébe --> és beolvad annak magyarajkú népébe.

2. Mongóliáig jut --> utódaik a hun nagykirályok.

3. Az Aral-tó mellékén szervezkedik --> utódaik a pártus nagykirályok.

Kelta testvéreink

Nyugati szkítáink letelepszeneik nem csak a magyar ajkú Kárpát-medencében, hanem a medence felé való felvonulási területen is. A föld népével Európa-szerte (kelta nyelvű Nyugat-Európa, magyar ajkú Kárpát-medence, szláv nyelvű Podólia /Lvov/) testvériesülve átadják a belterjes, trágyázással és három nyomással végzendő gazdálkodás ismeretét, miáltal a térség felvirágzik.

A fejlett meződagdasági technikákat egy uraival jól együttműködő parasztság tartja fenn. Zsarnokság esetén a gondosság legyengül, a belterjesség feledésbe merül. Szkíta eleink a nyugati Európa szívében az európai alapnépességgel testvériesülnek. Így áll fel a Kelta Szövetségi Rendszer.

„... a szkíták a fiatal /késői/ Halstatt kultúrára és a La Tène kultúrára hatnak...” /Kem-32.kt/

„... a keltákat Caesar mint kimondottan ‘lovas népet’ ábrázolja a De bello Gallico című írásában...” /Kem-29.kt/

A kelták eredetéről: *„Fintan .. egy eredettörténetet is elmesél: ... A kelták mondabeli története szerint: a kelta*

‘őshazát’ feltehetően a Kaukázus déli előterében kell keresni.”/Mat2-261. kt/

Az „Izraelita véreink”/„Szent maradék” pontban hozott táblázat alsó sorában szereplő káld népnév egyívású a keltával.

„A kelták egyébként rokonai voltak a szkítáknak /egyes történészek szerint ‘celtaschyták’/ és itt a Kárpát-medencében sok helyen együtt is éltek velük.” /Tót-92./

Kelta uraságok

A nyugaton keltává lett műveltség és a ténylegesen kelta (fokozatosan hajlítóvá váló) nyelvű vezető réteg terjedése Kr. e. 400 körül éri el a Kárpát-medence északnyugati részeit, s Kr. e. 200 körül a keletit. Parasztjaink tehát átlagosan Kr. e. 300 körül ismét begyűrik süvegüket.

A keltákról: „Keleti határuk a szkítákkal évszázadokig ugyanaz maradt. A Kr. e. III–I. századi Kárpát-medence-i kelta honfoglalásban is elsősorban a kelta kultúra terjedt, nem pedig maga a kelta etnikum.” /CseD-131./ „a szkíta temetők minden további nélkül kelta sírokkal folytatódnak.”

A keltákról „Az időszámításunk előtti IV. század elején indultak a Rajna mentéről új hadaik, amelyek ... a Kárpát-medencét ... is elérték. Természetesen az új hódítók sem töltötték ki népességükkel az egész területet, inkább csak a gócpontokat szállták meg.” /Er-52./

„Európa kelta csoportjai sohasem alkottak egységes államot, de még egységes etnikai csoportot sem. Sok nyelvjárásuk közeli rokonságban állt egymással, máskor viszont egymástól teljesen eltérő nyelvet beszéltek.”

/Nac-193. kt/

KELETI SZKÍTÁINK - HUNJAINK

Oldalhajtások

Szkíta eleink viszik a vasat Kr. e. 700 k. Koreába, majd Kr. e. 300 k. Japánba. A japán állam létrejöttében kétségtelenül meghatározó szerepet játszanak. A „jüepán hunok” még Kr. u. 448-ban is nevüket őrizve tartják magukat Dzsungáriában (a szó zsupán-ispán szóval azonos, vö. Zipangu–Japán).

Kr. e. 450 körül az Eurázsiai Szkíta Szövetségi Rendszer felbomlik. Keleti szkítáink nagy ágának egy kicsiny déli aranyágascskájaként jelentkeznek pártus eleink. Pártusaink ekkor fordulnak le délnek, és betelepszene a Szir-darja mellékére. Útjuk innen az Aral-tó partján vezet, majd az Uzboj mellékén (Aral-tó akkori levezető vízfolyása/térkép: Bih-73./) mennek le Pártiába (Asgabat, az óramutató járásával ellentétesen). Azért tud majd ott Nagy Arszák Kr. e. 250-ben államot (Kr. e. 250–Kr. u. 226: 476 év) alapítani, mert a hajlító nyelv nyugatra menetele nem érintette, a méd, Akhmenida perzsa, valamint a Szeleukida hódítás pedig felületes volt. Irán területén Pártia (a perzsa magterület:) Siráz ellenpontja volt.

Az Árpádok-vezette magyar állam szervezetének legközelebb történelmi analógiája a pártus nagykirályoké. A magyar Szent Korona leginkább a pártus nagykirályokéhoz hasonlít /Csomor Lajos/.

„A királyi szkíták egyik törzse, a pártus ... a Pártus Birodalmat alapította meg.” /CseD-130./

Hun hun, hun han

Az Ordosz a Sárga-folyó északra ívelő hurka (Folyóhurk), Hohhot városától délnyugatra. A Minuszinszki-medence főhelye Abakán. Az ordoszi lelőhelycsoportól: „... hosszú századokon át ... a húnok régi települő helye

volt. *A minussinski, ordosi és mongóliai leletcsoportok azonos stílushatást mutatnak fel, a szkíta-pontusi kultúra legszélsőbb eurázsiai kisugárzásának tekinthetők. ... Az ordosi kultúra virágzása a Kr. e. V–III. századra esik és a pontusi szkíta stílushatásnak a legtávolabbi keleti kisugárzása. E kultúra a tulajdonképpeni Ordosból kiindulva szétterjeszkedik az egész északi Kínán és annak műiparára elhatározó befolyást gyakorol.*” [Szász-551, 554.]

Jellegzetes hun sírokat találtak Ulánbátor térségében, Noin Ulában. *„A sírok szkíta stíluselemei ... a nagy délorosz, pontuszi kultúrterület ... nagy hatósugarára hívják fel a figyelmünket.*” [Szász-554.]

„Szkítha = hun ... Arra a kérdésre, – amely az eddigiek alapján szinte felesleges – hogy hol voltak eddig a hunok és hogy hová lettek ettől kezdve a szkíták, minden logika és a bizonyítékok tömege alapján csak egyetlen felelet lehetséges: az egymást felváltott két elnevezés ugyanazon népcsalád népeit jelenti ...” [Csur-43.]

Keleti szkítáink Kr. e. 800-ra kiterjeszkednek dél felé a Löszfennsíkra és keletnek a Csendes-óceánig. Jövetelüket a részleges lovas temetkezés régészetiileg derekasan adatozza. Kr. e. 475-ben Kína hadakozó államokra bomlik (475–220). Nincs egység. A löszfennsíki belharcokban lovasíjászaink itt is, ott is keresett szövetségesek. Részei lesznek a kínai vezető rétegnek. Ezért a Löszfennsík megszerzésére/elvesztésére dátumot megadni nem lehet. A kínai forrásokban Kr. e. 318-ban jön fel az a hsiungnu/hiung-nu név, melyet ettől kezdve vitathatalanul hunjainkra alkalmaznak.

„A szkíták egy része ... aktív részese volt a hunok etnikai kialakulásának.” [KiszMI-421. kt/

„... a kutatás újabban elfogadja a hiung-nu–hun azonosságát...” [Vék2-141.]

„... a magyarokat hunoknak tartják ... a kínaiak.”

/Érd-125./

Tehát: szkíta --> hun --> magyar.

Keleti Hun Birodalom

Ezen küzdelmek végén a hun-han viszony elmérgesedik, mivel a belharcokból kiemelkedő Csin uralkodóház (Kr. e. 220) elveszi hunjaink ősi földjét, az Ordoszt (Kr. e. 215). A kérészéletű siker is nagy becsben állt: ennek köszönhetette Kínában a császárság eszméjének elfogadását Huang Ti.

Hunjainkat ekkoriban délnyugaton (Kanszu-folyosó) a jászfélék (jüecsik), délen a kínaiak, keleten a tunguzok (és mongolok) ősei szorongatják, és ez már-már összeroppanással fenyeget. Egyedül Nyugat- és Közép-Mongólia marad a (királyi szkíta utód) hun vezértörzs kezén. Ekkor lép trónra (Kr. e. 209) Tou-Man fia, Mao-Tun (209–174), aki genetikusan széthúzó hunjainkat a végveszélyben egyesíti. Sorsukon nagyot fordít.

Első haditettével visszaveszi az Ordoszt (208), majd hódoltatja keleten az ős-tunguzokat, nyugaton pedig a jászféléket. Kína hunjaink intézményesített adófizetője lesz (Kr. e. 198–135). Hadserege végül 300.000 főt számol. A magyarajkú vezértörzs birodalma tehát számos népet egyesít. A Keleti Hun Birodalom határa nyugaton az Ural és a Szir-darja, keleten pedig a Csendes-óceán. Területe majd' két európanyi: 18 millió km². /Hör-473./

Torkon akadt családok

A kínaiak hunjaink legyőzéséről azt írják, hogy „*ez csak azután lehetséges, hogy a hunok harc iránti tisztelete meggyengült és nagyon függenek a kínai segítségtől.*” /Hör-61./ A szerződést ezért az „öt családok” politikájának is nevezik.

„Adjunk nekik /a hunoknak/ gondosan kidolgozott ruhákat és kocsikat, azért, hogy megvesztegessük szemüket, adjunk finom ételeket, hogy megvesztegessük szájukat, adjunk nekik zenét és nőket, hogy megvesztegessük füleiket, lássuk el őket fennkölt épületekkel, magtárakkal és szolgálkkal, hogy megrontsuk gyomrukát /általános kívánságukat vagy étvágyukat/ és azok, akik megadják magukat és hozzánk jönnek, a császár mutasson irántuk jóindulatot és jutalmazza meg őket uralkodói fogadásban, ahol az uralkodó maga kínálja meg őket borral és étellel, hogy elrontsa elméjüket. Ezek azok, melyet mi öt csaláteknek nevezünk.” /Hör-61./

A könnyen szerzett javak azonban a hun szállásterület délkeleti peremvidékének vezetőit elpuhítják, mohóvá, széthúzóvá teszik. 65 év múltán a megerősödő Kína megszállja az Ordoszt (Kr. e. 123), majd hébe-hóba kiterjeszti fennhatóságát a busásan jövedelmező déli Selyemútra. Kr. e. 60-ra országunk egysége az erkölcsi hanyatlás és belviszály miatt megbomlik. Közép-Mongóliában Kr. u. 155-ben a hun fennhatóságot felváltja a szienpi ellenőrzés. Nyugat-mongóliai hunjaink csak Kr. u. 410-ben ismerik el a hvar (zsuanzsuan) uralmat. A hun vezető réteg Dzsungáriából pedig csak Kr. u. 508 körül vonul ki.

Megfordul a sólyom röpte

Hunjaink keleten tért vesztenek – nyugaton pedig nyernek. Kr. u. 150–350 között komótosan terelgetik gulyáikat napnyugat felé, maguk előtt tolván a jászféle népeket. Hun népünk Kr. u. 1 körül tűnik fel a Szir-darjánál és Szabíria keleti peremén. Kr. u. 150-re elérjük a Volgát.

Néposztó átjárók

Az alábbi pontokban döntően azon hunjaink útját követem nyomon, akik eljutottak a Kárpát-medencébe, és

ezért utódaik is magyar nyelvűek maradtak. Ezen magyar ajkú népek az őket Kárpát-medencébe vezetőkről (Attila, Baján és Árpád népe) vagy az akkor jelentkező hagyatékról (griffes-indás = Griff népe) kapják nevüket.

Belső-Ázsiából Attila (-Árpád) népe az Irtisi-kapun Szabíriába, a Griff és Baján népe pedig az Ili-kapun Iliába (majd Tarsziába) vonul.

Abakán térsége: *„A hunok kelet-európai megjelenése előtt, a 2-4. századi ogyinocovói kulturából mutattak ki részleges lovastemetkezéseket az Ob folyó felső szakaszánál.”* /Erd2-26./

Biskek térsége: *„Egyre inkább igazolódni látszik G. N. Bernstam sokat vitatott hipotézise, amely a mai Kirgizisztán hegyei között a Kr. u. I-V. században virágzó kenkoli kultúrát a hunokkal hozza kapcsolatba.”* /KiszM1-177./

„... a magyarokat hunoknak tartják ... az özbégek az Aral-tónál, ujugurok Xinjiangban, mongolok Mongóliában ... “ /Érd-125./

ATTILA NÉPE

Nyugati Hun Birodalom

Attila népe Kr. u. 1 körül lép ki az Irtisi-kapun, és 150-re nyugati határa már a Volga. A hadinép 373-ban kel át a folyamon és 374-ben aláveti a Terek-Kubán-síkon lakó alánokat. A Donon átkelven, a keleti gótok tönkrevérése (375) és a nyugati gótok szövetségbe tagolása után a Dunáig hatol. 400-ban telepszik a Kárpát-medencébe. A Nyugati Hun Birodalom (406-453) nyugati határa a Rajna.

Egyik ősi krónikánk (Tarih Üngürüs = Magyarok Története) így ír: *„Hol vagy, Pannonija tartományal! kiáltással kibontották zászlaikat, megszólaltatták a kis*

és nagy dobokat, és Ísziá próféta < Jézus Krisztus >, aki legyen megdicsőítve és felmagasztalva, háromszázhetvenharmadik évében csapataik egymás után elindultak. <...> Amikor abba a tartományba érkeztek <...> látták, az ő nyelvükön, azaz Hunor népének nyelvén beszélnek az ottani népek. <...> Hunor nemzetségéből két testvér volt közöttük, az egyiket Atilusznak, a másikat Budának hívták.” /VII-41./

Attila népének serege Kr. u. 373 körül kel át a Volgán, és tör nyugatra. Attila testvére Buda. Attila hunjainak nyelve azonos a Kárpát-medence népének nyelvével.

„... magyar nyelv sajátosságai ... Az igen hosszú távolság és a nagy távolságok sem okoztak nagyobb nyelvi eltérést.” /CseD-184./

Mit mesél a föld népe másodszor?

A Kárpát-medencébe bevonuló szkítáinkat a föld népe örömmel fogadja. A parasztok süvegüket kigyúrik. Elmesélik, hogy jövetelükkel a már a 700 éve (Kr. e. 300 – Kr. u. 400) tartó (második) hódoltságnak szakad vége. Ezalatt idegen uraknak adóztak – és az urak maroknyian voltak. Mindezt büszke hunjaink meglehetősen közömbösséggel hallgatják, és közben azért kezük, kardjuk markolatára csúszik, miheztartás végett. Mert félreértés ne essék: bár az új adószedők immár értik a föld népének nyelvét – attól még ők is maroknyi adószedők maradnak.

Az erdélyi elmondja, hogy *„A dákok, akik Domitian uralkodásának első évében betörték Moesiába, egy Callidrimus nevű görög foglyot ejtettek, aki rabszolgájává vált egy Liborius Maximus nevű római tisztnek. Ezt a foglyot Decebal elküldte Pacor pártus királynak, akinek szolgálatában állt Decebál hosszú időn át.” /Mes-460./*

A dunántúli elmondja, hogy *„A római lakosság a területet nem töltötte ki, a lakosság nagyjából a hódítás*

előtti maradt.” /Lágyi-93. kt/

A felföldi elmondja, hogy a „germánokhoz” a föld népe lélekszámban úgy viszonyult, mint manegment a nagyvállalat dolgozóihoz. Igaza volt. A távoli példa a Kárpát-medencei számarányokat is megvilágítja. *„Mai számításaink szerint mintegy 200 000 gót jutott be Ibériába, ahol akkor 5–7 milliónyi lakosság élt.”* /KEur-198./

A GRIFF NÉPE ÉS BAJÁN NÉPE

A dőcögő társzekerek táblázata

A Griff és Baján népe napnyugat felé tartó vonulása során meg-megáll. Ezért rájuk nézve egy adott területet két évszám jelez. A felső azt mutatja, mikor érkezett meg a nép eleje (E), élcsapata. Az alsó, zárójeles pedig azt, hogy mikor távozott az a vég (V), amely még eljutott a Kárpát-medencébe, s így a mai magyar nemzet részévé vált. Útjuk során Perzsiától több esetben intézményesítetten adót szedtek, máskor pedig elfogadták a perzsa fennhatóságot.

Város	Biskek	Taskent	Mari	Krasznodár	Budapest
Táj	Tarszia	Szogdia	Mária	TK-sík	Kárpátia
Baján E	350	425	483	557	567
V	(557)	(557)	(563)	(567)	máig
Griff E	1	350	400	445	670
V	(350)	(425)	(483)	(670)	máig

A Griff népe, 350–567

A Griff népét 350–448 között kidarita hunnak nevezik. A Griff népe Kr. u. 1 körül érkezik Tarsziába (Biskek), 350-ben kel át a Szir-darján Szogdiába, 400 előtt már Máriaiban van, az északnyugat-iráni vonulóúton áthalad-

va 445-ben tűnik fel a Kakuázus északkeleti szegletében, ahonnan azonban csak jó két évszázad (232 év) múlva vonul be a Kárpát-medencébe (670).

A Kaukázus északkeleti szegletébe érkező (445) Griff népe Attila nagykirály fősége ellen ágál. Attila csak erőnek erejével tudja főhajtásra bírni őket, alkirálynak kinevezvén föléljük Jelek fiát (448). Ezért van, hogy krónikáink egy része mérsékelten lelkesedik Attiláért (avagy nem is ír róla). A Griff népe már 460 körül lerázza az Attila-fiak névleges fennhatóságát. A Terek-Kubán-síkról nyomban kitúrja a bolgár vezető réteget, amint ezt a távozók 463-ban, Bizáncban el is panaszozzák. A 483–499 között érkező újabb hullámukkal megerősödvén 506-ban a Vadmezőn is alávetik a bolgárokat. Szövetségi rendszerük 557-ig áll fenn, mikor Baján népe kikényszeríti a területükön való szabad átvonulást – főhajtásuk (557–567) mellett.

Baján népe

Baján népét az oázisfűzérben heftailita hunnak (hepta – hefta = 7) nevezik. Baján népének eleje 350-ben érkezik Tarsziába, 425-ben Szogdiába, 483-ban Máriába. A jó ritmusérzékű zöm a zsuanszuan/türk hatalomváltáskor (552) már gyanút fog és pakolászni kezd, a türk–perzsa szövetség (557) hírére pedig kerekét old. Sietősen halad az északnyugat-iráni vonulóúton át a Kaukázus északi oldaláig. A türk támadás (555), majd a türk–perzsa harapófogóban vívott évtizedes harc (557–567) Baján népe helyben maradt maradékának erejét felmorzsolja. A türk–perzsa fennhatóság az Amu-darjánál csap össze.

Baján népe azonban már a harcok kezdetén a Terek-Kubáni-síkon jár, 562-ben a Havasalföldre telepszik, 567-ben pedig bevonul a Kárpát-medencébe. Fennhatósága nyugaton az Elba és Enns vonaláig terjed.

A tér és idő adatok összesítése által vegyük észre,

hogy a Griff népét Tarsziától Máriáig Baján népe tolta maga előtt, és annak nyomására volt kénytelen területeit feladni. Baján népe ezt a Terek-Kubáni-síkon még azal is tetézte, hogy nem csak kierőszakolta a szabad átvonulást, hanem tíz éven át fejet is hajtatott velük (557–567). Büntetésből a későbbi honfoglalók minden magyar krónikából kihagyják majd őket.

ÁRPÁD NÉPE ÉS A GRIFF NÉPE

Szövetség a Krímtől Koreáig:

Griffes-indásaink és Árpád népe, 567–630

Attila és Árpád népe közti határnak az Attila-fiak hatalmának enyészését tekintem (460, névváltás: megkülönböztetés végett). Baján népét 567-ben már a Kárpátok ormai védik, és ekkor griffes-indásaink és Árpád népe betagozódik a Türk–Szabír Szövetségbe (tévesen: I. Türk Kaganátus).

„552-ben radikálisan megváltozott a politikai helyzet Belső-Ázsiában, amikor az Altaj türk törzsei az egyik hsziung-nu törzs vezetésével megalapították a türk kaganátust /birodalmat./” /Rkk-202. kt/

A nevek elemzéséből is olybá tűnik, hogy a Szövetség vezetői magyarok voltak (Istemi – Isteni kagán és Bumin – Tömény). A szövetség – amint erre neve is utal – két részből áll. Belső-Ázsiában és a dél-turáni Oázisfűzérben (a perzsa határt adó Amu-darjáig) a vezető réteg nyelve már török. Nyugaton hun (magyar) marad: a Terek-Kubán-síkon él a Griff népe szabír = kazár nevezettel, Szabíriában pedig Árpád-népe. A türkökkel való Szövetség a türk fél saját belviszályai miatt szűnik meg 630 körül, ránk nézvést békés úton (659-ben pedig Kína egész Belső-Ázsiában, szőröstül-bőröstül behódoltatja a türköket).

Szabír Birodalom, 630–795

A Türk–Szabír Szövetség felbomlásakor három évtizedre önállósulnak a Kuvrát vezette vadmezei bolgárok. Ezt a kérészéletű államalkulatot Nagy Bulgáriának is nevezik. Kuvrát halála után a Griff népe önállóságukat felszámolja (665) és a zömmel a Kárpát-medencébe vonul (670).

Kálti Márk – az avarokat büntetésből kihagyva – így ír: „*Atyla meghalt az Úr megtestesülésének négyszáznegyvenötödik évében ... az Úr megtestesülésétől számított hatszázhetvenhetedik évben ... a magyarok másodszer jöttek ki Scythiából.*” [VII-41.]

A Griff népének fennhatósága nyugaton szintén az Elba és Enns vonaláig terjed. 713-ban a bajor herceg az avarok erős népéről beszél. 740-ben a Dráva és Száva forrásvidékéről a bajorok elűzik az avarokat. 750 körül már a thüringiaiak is megtagadják az adófizetést [Lágy2-747.]

„*Bonifác mainzi érsek legendája pedig megemlíti, hogy /750 táján/ ‘a szent biztatására a turingiaiak megtagadták az adó fizetését a zsarnok magyar /-avar/ királynak, mire a magyarok megtámadták őket, de isten vízbe veszejtette seregüket.’*” [Lágy2-747.]

A Griff népe által megszalasztott bolgár vezető réteg Dobrudzsába szorul, s onnan alapítja majdan Dunai Bulgáriát (bizánci elismerés: 681).

A Griff népének bevonulásával a Szabír Kánság az Alpoktól az Altájig terjed. Nyugati határa az Enns és Elba folyó, része a Kárpát-medence, Vadmező, Terek-Kubán-sík és 795-ig Szabíria. Meglehet, hogy egység itt is csak végveszélyben született: a kánság fennállása ugyanis a legvadabb arab hódítások és hódítási kísérletek idejére esik. A dzsihádtól (szent háború) feltüzelt arab seregek nyugaton átkelnek a Pireneusokon, keleten pedig az Indusig jutnak. A közvetlen közelükben lévő Kaszpi-kapuban azonban rendszeresen kudarcot vallanak: sza-

bírnaink falán sosem tudnak tartósan áttörni. A kánság magyarajkú népe ádáz küzdelemben vérével áztatja és sikerrel megvédi az átjárót.

„A kazár–arab háborúk nem változtatták meg a Kaukázus vonalán kialakult határt, így megállapíthatjuk, hogy az arab hódítást a frankok és bizánciak mellett a kazárok tartották távol attól a területtől, amelyen a keresztény Európa a későbbiekben kialakult.” [Mök22-258.]

Kazár Bégség, 795–965

Még 737-ben történt, hogy egy titokban előkészített, és sokáig jól leplezett, lényegében orvtámadás során a kán életét mentve menekülni kényszerült. A sarkában lévő arab sereg már-már elfogással fenyegette. Ennek hatására a kán követe útján közli: az iszlám névleges felvétele mellett dönt. Nem vállalta a hősi halált. Életét megmenti, de ezzel az égi eredetű hatalmában való vallásos hit fájó sebet kap. Ezen az iszlámból való gyors kitérés sem változtat.

Griffes-indásaink távozása (670) után a Terek-Kubánisíkon maradó magyar ajkú véreink már nem jutnak el a Kárpát-medencébe. Ezen testvéreink 795-ben a karaita izraelita hit felvétele mellett döntenek. A döntés a kán (kagán) személyének visszaszorulásához vezet, ezért ettől kezdve az államalakulat neve Kazár Bégség (795–965). Az ország egységét megtettesítő kán háttérbe szorulása a nép számára nehezen érthető. Ezért a kárpát-medencei Griff népe elszakad, a Vadmező pedig felfortyan. Csetepaték zajlanak az Alsó-Don mentén. Mindazonáltal a vér szerinti kötelék az elméleti vitáknál fontosabb marad, és a baráti viszony hamar helyreáll. Kis idővel később a távolba szakadt ország feledésbe menő urát a kárpát-medencei népmesék kacor királyként, barátsággal emlegetik.

A kazár kán felé ilyenféle barátsággal viseltet a mu-

godzsari puszták (az Ural déli lába) felől hátráló és a Volgán Volgográdnál partot váltó (850) Előd vezér. Tapintatos búcsúját a hatalmát veszített kántól a történetírás is feljegyezte. Elődöt pedig nagy fafejség ide (kazár) vagy oda (magyar) sorolni, mivel a legkazárabb kazár: magyar.

A hun vezértörzs magyar ajkú. A kazárok és szabírok hunok, sőt: kazár = szabír. „*a kazárokat törökül szabíroknak, perzsául khazaroknak nevezik.*” /Hör-141. kt/

„*Ibn Fadlan ... a következő ... jellemzést adta: 'A kazárok nyelve nem hasonlít sem a turk, sem a perzsa nyelvhez, sőt a világ egy nyelvéhez sem.'*” /B2-97. kt./

„*... Istarhi ugyanis később világosabban fogalmaz: 'A kazár nyelv sem nem török, sem nem perzsa, sem nem tagja a nemzetek más nyelvágának'*” /Kmoskó/2000/29; Szék-80. kt./

Árpád népének honfoglalása után a bégség magára marad, erejében megfogyatkozik. „*A Kazár Kaganátus így ténylegesen a Kaukázus előterére és az alsó Volgára korlátozódott a 10. században.*” /Mök22-258./

Az alábbiakból érthetővé válik, hogy kazár testvéreink miért próbálták Előd vezért marasztalni.

912-ben már rusz hajósok eveznek át a kán fővárosán (Itil = mai Asztrahány), rabolni a Kaszpi-tó délnyugati partjai felé, ennek pedig fele sem tréfa, amint az rövidesen kiderül. 913-ban egy pimasz besenyő támadással néznek szembe (őket a magyarok szövetsége rakja majdan rendbe, 917-től biztosan). 922-ben a volgai bolgároknak (Kazán) nyílik ki a csipája: megpróbálnak függetlenedni. 932-ben a Bizánci Birodalom által felhergelt alánok (Krasznodár) is ellenük fordulnak. A szegény kán az alánok óriási erején sopánkodik, de segítségére siet a magyar Bulcsú vezér, kinek jövetelére az alán király ismét fejét hajt kazár urának. A „Turkia királyával” való baráti kapcsolatok később is fennállnak.

„... *Bulcsú ... egy héber forrás szerint még a Krím-félsziget környékén is hadat visel 943 körül.*” [Vék-209-10.]

960-ban a kán még adományokért könyörög, 965-ben viszont a Kijevi Rusz (Szvjatoszláv nagyfejedelem) a bégséget felszámolja. Kár volt érte.

„... *József kazár király 960 táján válaszolt a spanyol hit-sorsosának. ... én az /Itil/ folyó torkolatai mellett lakom, és nem engedem, hogy a ruszok, akik hajókon jönnek, ezeken átmenjenek ... Királyságomban három székváros van. ... Egész télen át a városban lakunk, de Niszán havában /áprilisban/, a városból kimegyünk s kiki az ő mezejére vagy kertjébe megymunkája után. Minden családnak van birtoka, melynek határai között vándorol és tanyáz örömben és dalokkal. Én, előkelőim s szolgáim húsz paraszanga nagy utat csinálunk, míg Varsán nevű nagy folyóhoz nem érünk... Kiszlev havának /október-november/ vége felé, a Hanuka ünnepre ismét székvárosunkba érünk. Az országban nincs gyakran eső, de sok folyó van benne, amelyben temérdek a hal, ... a föld jó és televény, szántóföldekkel, dús szőlőhegyekkel, kertekkel és faültetvényekkel van tele... azonkívül mindenféle gyümölcsfánk van nagy sokaságban.*” [B2-94.]

HONFOGLALÁS

Hatalmas és boldog

795-ben illő tisztelettel, de elkülönül a Bégségtől Árpád népe. „... *a krónikák világosan írnak a székyek hun ivadék voltáról és Attiláról, az Árpádok őseről. Nemcsak nálunk, hanem a nyugati világban is ezt tanították.*”

[Er-87.]

„*Mindenesetre a turul rákerült Attilának és Árpádnak a címerére.*” [LáGyÁr-137.]

„A 463 és 800 közötti időszak Délnyugat-Szibériában teljes homályban van. ... Belső-Ázsiának ez az északnyugati stepperésze ‘néma övezet’ történetileg a X. század előtt...” /Mök24-81-82. kt/

Szabíria népéről ezt írják: „... *hatalmas és boldog*” – majd lovaikat dicsérik. /Mök22-58-59. kt/ Lovuk – miként a szkítáké – keresett árucikk.

800 körül az arab előretörés (642 Perzsia lerohanása /Nehávend/, 751 Tarszia /Talaszi/) immáron százötven éve eldugaszolja a Belső-Ázsiából kivezető délies vonulóutakat (Észak-iráni- és Dél-afgán-vonulóút). A legelőváltók relatív túlnépesedése délnyugat felé kiutat nem talál. Az Iliai-kapu visszadugulása miatt a népek az északnyugati kapu (Irtisi-kapu) felé nyomulnak. Szabíria keleti határára egyre nagyobb nyomás nehezedik.

Ezért Árpád népének keleti határa, Szemipalatyinszk térségében frontövezet lesz. Árpád népének harcosai az itt feltűnő besenyőkkel ádáz harcot vívnak, és fegyverrel a kézben hátrálnak. Az Irtis vonalát csak 884-ben adjuk fel, Magna Hungáriával (Ufa) együtt. Az Irtis és Volga köze Árpád népének legfőbb forráshelye.

Alapozás

Árpád népének honfoglalásakor az érkezőknél harmincszor többen magyarul beszélnek a már itt levők, mivel Nimród népének, valamint szkíta-hun eleinknek azonos felföldi őshazája volt, ahol pedíglén a centrális ősnyelvet beszélték indulásuk előtt, amit manapság úgy hívnak: magyar. A magyar nyelv 3200 évhossznyi, szoborszerű változatlanságát mutatja, hogy akik legkésőbb Kr. e. 2800 körül az Örmény-felföldön elváltak egymástól és legkorábban Kr. u. 400 k. a Kárpát-medencében találkoztak (Nimród népe és Attila népe): magyarán mondva értették egymást.

Árpád népének honfoglalásáról Anonymus így ír: „Miután Szovárd, Kadocsa meg Huba, akinek leszármazottja az okos Szemere, mikor látták, hogy az a sok nép minden háború nélkül meghódolt nekik, nagy lakomát csaptak; majd az előkelőbb lakosoknak, akik fiaikat kezesül adták, különböző ajándékokat osztogattak, s őket jó szóval, harc nélkül, Árpád vezér hatalma alá vonták, sőt hadjárataikra is magukkal vitték, kezesül kapott fiaikat pedig többféle ajándékkal egyetemben Árpád vezérhez küldötték. A vezér és a nemesei igen nagyon megörültek ezen, s az örömhír hozóinak sok ajándékot adtak.” /Pais Dezső fordítása/

Mégis, kitől kellett foglalni a hont (4)?

1. A Morva folyó (mai Csehország és Szlovákia határán) mentén élő uralkodók fennhatósága betերjed a Kárpát-medencébe, helyel-közzel talán a Garamig.

2. Nyugaton a mai Várvidéknek (Burgenland) megfelelő terület és délen, a Dráva-Száva-közének nyugati részre a németek (keleti frankok) kezén.

3. A Szerémség és Titel, valamint Erdélyben Gyulaféhérvár körzete tényleges bolgár megszállás alatt, de a Dunától keletre mindenütt szövetségeseik az urak. A bolgárokat 893-ig bizánci haderő is segíti.

Nem uralkodott Pribina Zalavárott, hanem Karintiában és a mai Szlovénia területén. Volt egy Morvaország a Kárpát-medencén kívül, délen, a mai Szerbia tengelyében folyó Morava mentén.

Hányan foglaltak hont? Mindezen területet Árpád népének összesen ötezer magyar harcosa szerezte meg, kikhez csatlakozott vagy ezer bolgár (ótörök) nyelvű kabar. A honfoglalásnak történelmi súlya van. Demográfiai szempontból, az érkezők: csipet csapat.

Honnan foglaltak hont? Árpád népe legalább négy ágazatból tevődött össze. A (1) kabarok a Meiotiszból

(Krasznodár), (2) Előd ágazatja pedig a Mugodzсарból (az Ural hegység déli lábától) indul Kárpátia felé. (3) Álmos Dontómagyarból (Harkov), (4) Árpád pedig Magna Hungáriából (Ufa) vezet egy-egy népágazatot.

Korai hullámok, 862–891

A kabarok a Kazár Bégségből úgy szakadnak ki, hogy 838-ban átkelnek a Don folyón. Szétszóródván a Vadmezőn, nem csak felszámolják a bégség adóztató főhatalmát, hanem erejük visszacsapással is fenyeget. A bégség erődöket épített velük szemben, fennhatósági területének északi határán (pl. Sarkel a mai Volgodonszk mellett, a Cimljanszki-víztározónál).

Előd népágazatja 850-ben indul az Urál déli lábától, és három évre Volgográdnál telepszik meg. A kazárok jó barátját itt éri el a kán ajánlata, mellyel a kán megpróbálja érvényesíteni jó fél évszázada (795) elenyészett főhatalmát az egykori kánság népe, a szabíriai hunok felett. Elődöt kéri: állna a szabíriai hun szövetségeseik élére. A regényes ajánlatra tapintatos elutasítás a válasz, mert Előd néhány száz harcosával a szövetségeseik között: pöttöm. Amit tud, mégis megteszi. 853-ban felkerekedik, visszaállítja a kán felé való adóztatást Kijev városáig (de csak 9 évre). Népágazatjának egy kis töredéke még a Volga mellett elválik tőle és 854-ben a mai Azerbajdzsánban lévő Kura folyó mellékére telepszik. Ők a szavárd magyarok.

„Bíborbanszületett Konstantin császár ugyanis azt írja, hogy az ő korában, 950 táján, még állandó követjárás volt a magyarok és a Kaukázustól délre megtelepedett szavárd magyarok között.” [Lágy2-606.]

Előd vezéri sátrát végül Krivoj Rog tájékán üti fel, s lesz a róla nevezett Levédia névadója, mely leginkább ott van, de kicsit másutt is, hisz a név hordozója mozog: a Volgától jött. Egyik vezérével Cirill is találkozik

(861). Szabolcs fiának szálláshelye Kijev mellett van, és mikor 862-ben, a Kárpátok ívét északról kerülve a Bécsi-medencében harcol, városát egy maroknyi varég hódítja el. Ezért oda már nem is tér vissza, hanem az utolsó honfoglaló hullámból elsőként: a Felső-Tisza-vidékre telepszik. Nevét máig az általa építtetett földvár, majd arról a település és egy megye viseli. Előd úgy szakad el kazár barátjaitól, hogy közójük jön a Dnyeperen hajózó varég társaság. Ettől kezdve nincsen Árpád népének számottevő kapcsolata a kazárokkal a honfoglalás során.

Álmos Dontómagyarból 874-ben indulva vezetí népágazatját Pódóliába (távozása után a a bégség ismét kiterjeszti fennhatóságát a Vadmező keleti részére). Álmos elől kelnek útra azok a kabarok, akik 881-ben Bécs tájékán hadakoznak. Távollétükben Álmos Kijevben Oleggel szövetezik (882), ki pedig akár a krónikánkban szereplő Hülegü is lehet. Álmos egyik vezére 884-ben a Krímben Metóddal találkozik. Népe csak Árpád népével együtt, 892-ben telepszik Észak-Erdélybe.

Főszakasz, 892–900

Az Árpád által vezetett népágazat 884-ben indul Magna Hungáriából, és ezen utolsóként induló csapat lesz az, melynek vezetésével a korábban érkezőkkel együtt visszaveszik Attila nagykirály örökét. Árpád ágazatja a bégség területét tisztes ívben elkerüli: Szúzdálon át szekerezik a kijevi révhez (a mai Moszkva–Kijev főúton).

Morvaországban és Kárpátia északnyugati peremén a solymászó, kumiszt ivó, vitéz Zobor (Szvatopluk) az úr (871–894). Német (keleti frank) segítséggel lett fejedelem. Metód halála után (885) a szláv nyelvű papokért ki nem áll: az ifjakat rabszolgának adják el /Bol-32./, az idősebbje Bulgáriába menekül. A keleti frankok hűbéreseként megkapja Csehországot (890), de egy évre

rá (891) felmondja a hűbért és vadul hódítani kezd (Szi-lézia, Kis-Lengyelország, Dunántúl). Fejedelemsége három évre „felfúvódik”. 892-ben a németek támadják és szövetségesül a honfoglalóinkat kérik. Kurszán Álmos népével együtt megszállja Észak-Erdélyt, majd a Felső-Tisza-vidéken át a Garamig hódít. Mikoron 893-ban Bizánc visszavonja az alföldi bolgár örsöket támogató katonaságát, Zobor (Szvatopluk) megpróbál benyomulni a „légritka térbe”. Mindent egy lapra tesz fel: célja az Alföld megszerzése, és az Alföldön áitvelő kapcsolat a Morava folyó menti déli morvákkal. Ez azonban már a bolgároknak sem érdeke, ezért figyelmeztetik őket a németek: ne adjanak el sót a morváknak.

894 a honfoglalás fordulópontja. A magyar sereg két részre osztatik (Felső-Tisza-vidék; Alduna). Az Aldunánál Kurszán és Árpád szövetséget köt a bizánci császárral, a bolgárok ellenében.

Ebben az évben Zobor (Szvatopluk) előörsei délnek tartva átkelnek a Dráván, a pesti révnél pedig a Dunán. A Dunán átkeltek megkísérlik szövetségi rendszerükbe vonni a bolgár kötődésű dél-alföldi uraságokat, kiknek fejét krónikánk Zalán néven említi. A honfoglalók a találkozást megakadályozzák és az ellenálló seregeket a Tatai-kapuban (Bánhida) és Titelnél (Alpár) külön-külön legyőzik. Kezükre kerül a Szer és Buda.

Levente vezeti azt a bulgáriai oldalcsapást, mely elvágta a „bolgár köldökzsínórt” Békés, Bánát és a Maroskanyar felé, lehetetlenné téve az alföldi szövetségeseknek nyújtandó bolgár hadi segítséget. Levente Dobrudzsa felől támad, a bolgár sereget két csatában megveri, a cár Szilisztrába zárkózik, végül Levente visszavonul. Ekkorra azonban eleink már megszállták nem csak a Havasalföldet, hanem a Temesi-kapun (Porta Orientalis) át bevonultak az Alföldre és elfoglalták Dél-Erdélyt. Az alföldi urak

fejet hajtanak, Gyulafehérvárott rövid harcban győznek.

Befejezés

Az ősi határ visszaállítása

Nyugaton dúl a morva–frank háború, melyben Zobor (Svzatopluk) fiai között nincs egység. 899-ben a teljes magyar sereg Arnulf keleti frank (‘német’) király felkérésére a Pó-alföldön harcol. Még az évben meghal szövetségeseük, akinek esküjéhez magukat tartaniuk kellett. 900-ban – a személyre szóló szövetség megszűnte után – a Pó-alföldről való visszatértükben visszaszerzik ősi jussukat, az Enns folyóig visszatolván a határt. Ekkor már értelemszerűen a honfoglalók kezén a Dráva-Száva-koze, Dunántúl, Nyugat-Felvidék és a Bécsi-medence is.

„*Az Úr visszaadta a magyaroknak Pannóniát, mint ahogyan Izráel fiainak Mózes idejében örökségül adta Kánaán valmennyi országát.*” /KiszMI-318: Képes Krónika, 1358./

A besenyő maszlag

Szélesőségesen marginális epizód, hogy a pó-alföldi hadjárat idején (899) egy besenyő horda rajta üt a Dnyepertől keletre lévő legkülső kabar utóvédén. A besenyők Kijev alatt csak 915-ben tűnnek fel, az Aldunánál pedig 930 körül. Ha pedig valakinek fontosak voltak, akkor azok a tőlük sokat szenvedő oroszok. Ivókupa is orosz nagyfejedelem (Szvjatoszláv) fejéből készült – nem pedig magyaréból, kinek kedvét keresve, hozzá inkább lányukat adták. A Kárpát-medencébe betelepülési engedélyt kapott besenyők legnagyobb tömbje éppen hogy Fejér vármegye területén kap majd helyet, a majdani koronázóváros közelében, mint a királyi főhatalom biztos támasza.

„*A legnagyobb besenyő településcsoport, a fejedelmi törzs szálláshelyén belül, Fejér megyében volt.*” /KiszMI-549: Ács Zoltán, 1996, kt; KiszMI-505: térkép/

A kabarok betelepődése a honfoglalás záróakkordjaként 915-ig tart. „*A besenyő vereség jelentőségének helyi csetepaté színvonalára csökkentésében azonban voltaképpen a régészet mondja ki a döntő szót, megállapítván, hogy az asszony nép aránya nagyjából azonos a férfiakéval. ... Regino és a Bíborbanszületett besenyő támadásról való feljegyzését esetleg úgy értelmezhetjük, hogy az a honfoglalóknak csak egyik részét – talán éppen a kabarokat – érte...*” /Lágý2-751./

Így esett a véres lakoma

Az ősi nyugati határ visszaállítása után a honfoglalást befejezettnek tekintve Árpád vitézei baráti kezet nyújtanak Regensburgban a bajoroknak, kik azonban habozva mondanak a békére: igent.

„*A követek átlovagolva Bajorország határain, megérkeznek Regensburgba és hírül adják a királynak, hogy szeretnék előadni neki a földijeik üzenetét. Miután bebocsájtották őket a királyi palotába és leültették őket, követelik annak a szövetségnek a megújítását, amelyet Arnulphfal kötöttek volt. Felelgetik, hogy a magyarok minden nemzetnél többre becsülik a bajoroknak, szomszédaiknak a barátságát, akiknek segítségével állandó lakhelyhez jutottak, s e jótéteményre mindig emlékezni fognak. Ezenkívül megígérik még, hogy fegyvereikkel Morvaországot meg fogják fékezni és a bajorok hatalma alá fogják hajtani. A német király és a főemberek hitelt adnak nekik és megerősítik a békét.*” /Meh-248./

Morvaországot el is foglalják, és ekkor a bajorok sötét szándékkal vezéreltetvén lakomára hívják a honfoglalás hadműveleteit vezérlő Kurszánt, mint egykor (Kr. e. 591) a méd király szkíta eleinket. A lakomán álnok módon, az ősi vendégjogot aljasul sértve meggyilkolják (903), mint egykor a méd király szkíta eleinket. Krónikáink arcul veréseinket nem említik – ezért a honfoglalás fővezérét

egyszerűen kihagyják, helyébe a diadalmas Árpádot léptetik.

A véres lakoma után a keleti frankok 907-ben tettüket tetézve teljes haderejüket összeszedvén a Duna mentén északon és délen, a folyamon pedig hajókkal azzal az előre megfontolt szándékkal törnek be a medencébe, hogy beváltsák a jelszót: „A magyarokat ki kell írtani”, s ezzel elrendezzék a magyar kérdést, örökre.

ÁRPÁD FEJEDELEMTŐL SZENT ISTVÁN KIRÁLYIG

Hadjáratok

A támadók vérmes reményeiket a pozsonyi csatában többnyire életükkel együtt vesztik (907), majd az akkoron ötven milliós Európában ötezer lovasíjász számúráj (minek nevezzetek? – jobb szavam nincs) cikáz s intézményesített adót szed a Rajnáig. Rendelésre – mint bárki más – dül is, mert jobb megelőzni a bajt, vélik. Mert ha mi abbahagyjuk – ti jöttök ellenünk. Már 1030-ban kiderült, hogy Bulcsúnak ebben igaza lett, és ha meggyengülünk, „gallérunk alá pökik az német”, de ezt már nem ő, hanem Pázmány mondta, de ő is jól mondta.

Egyébként „*Szinte egész Európa arra törekedett, hogy hódítás vagy védekezés céljából Árpád törzseivel lépjen szövetségre.*” [Makkay János/

És „*A hadjáratok ... hosszú időn át megakadályozták, hogy nyugat felől támadás érje az országot.*” [Mat1-382./

„... *a szerződő, szövetkező felek mindig a császári / királyi/ főhatalommal szembenálló személyek, hatalmi tényezők közül kerültek ki, soha nem kerültek kapcsolatba a főhatalommal, ami a hadjáratok honbiztosító célját, a vezetés céltudatosságát mutatja.*” [Mat1-382./

Államszervezés

Taksony

A magyar állam szerkezetét Taksony, Géza és István nagykirály alkotta meg. A nyugaton létrejött „német egység” következményeit felismerve Taksony keleti, besenyő hercegnőt választ feleségül. Besenyőket telepít a mosoni kapu huzatos helyére.

A nagyfejedelmi udvart a Felső-Tisza-vidékről az ősi soron szent városba, a magyar Sionba: Esztergomba helyezi. A pápától oda püspököt kér (960), kit a Szentatya fel is szentel. A németek azonban elfogják (Zacheus, 963). Ennek ellenére a Kárpát-medencében Szent Pál apostol óta jelen lévő, és a rómaiak keresztényüldözései során számos vértanút adott keresztény hit egyre feljebb kapaszkodik a társadalmi ranglétrán.

Taksony felállítja a külső vámhatárt, szabályozza az ezüst és lóexportot. „... a 10. század derekán Taksony fejedelem vámokkal szabályozza a magyar ezüst- és lókivitelt.” /B6-98./ A királyi szkíták, majd a hun vezértörzs – ősi soron a legjobb lótenyésztő.

A magyar hadi fölény a páncélzat fejlődése miatt visszaesőben van. Taksony hadseregreformot indít. Az országot katonailag ellenőrző csomópontokban a lovastemetkezésekben a szablyát egyenes és kétélű kardok váltják fel. Ezek a kardok Somogy, Temes és Dél-Erdély területéről sokatmondóan hiányoznak. Nagyuraik honfoglalás óta fennálló, de biztosíték nélküli főhajtását Taksony úgy biztosítja, hogy Géza fiának feleségül az erdélyi Gyula lányát, a tűzről pattant Saroltot kéri.

Géza

Géza már trónraléptének évében, 972-ben térítőket hív székhelyére, Esztergomba. Jelentőségük abban áll, hogy a hun *vezértörzs* utoljára beérkező (és a hadviselés miatt továbbra is) ötezer férfi utódja – úgy szamurájosan,

nagyfejedelmük parancsára – ekkor és egyszerre megkeresztelkedik.

Géza lányainak kezét a lengyel király, a thüringiai örgróf, a bolgár királyfi (cárfi), a velencei dózse és a kabarok ura (Aba Sámuel) nyeri el. /B6-44./

„Géza *figyelmesen tárgyalni kezdett a körös-körül fekvő valamennyi szonszédos tartománnyal a békéről, melyet korábban sohasem kedvelt.*” /Kr-179./

A kereszténység felvétele és gyermekeinek bölcsen szervezett házasságai megakadályozzák, hogy a trónaléptekor kialakult „császárok szövetsége” a magyarok országát összeroppantsa (Németrómai és Bizánci Császárság).

Az elemi erővel zajló német nyomulással (Drang nach Osten) szemben okos kompromisszumokat köt. Fokozatosan feladja az Enns-határ mögötti gyepűt: lényegében a mai, silány termőtalajú Ausztria területét. Volt miből alkudni (972 Enns, 985 Melk, 991 Bécs, 996 Lajta). 996-ban fiának feleségül bajor hercegnőt választ (kinek apja majdan császár lesz) és Szent Márton (Pannonhalma) *hármashalmú* szent hegyén bencés kolostort alapít. A fiút mély hitű papok és szerzetesek nevelik. Szavaikról nem csak életükkel, hanem (majdan másutt elszenvedett) vértanúságukkal is hitet tesznek.

István

A 997-ben trónra lépő István az első ismert, szív szerint is keresztény magyar uralkodó. 1001-ben a pápa (II. Szilveszter) által visszaadott Szent Koronával királlyá koronázzák. Ezzel Európa szerte elismert keresztény hatalom jön létre a Kárpát-medencében. A belső széthúzás erőit leverli (997 Somogy – Koppány; 1003: Erdély – Gyula; 1008 Temesköz – Ajtony). Jó minőségű, értékálló pénzt veret. Az ősi vármegye rendszert kodifikálja és a vármegyék főhelyeibe 400 kopjását ülteti. Ez biztosítja a királyi hatalmat. A föld kétharmada a királyé. Kiepül

a tíz egyházmegye és a Magyar Katolikus Egyház szervezete. Ez a szervezet születése pillanatától kezdve független a német egyházi előjáróktól (szemben a mainzi és magdeburgi érsektől függő cseh és lengyel egyházakkal). Minden tíz falu egy-egy templomot épít. A föld népe az egyháznak tizedet ad, mint adott Ábrahám Melkizedeknek. Megnyitja a Szentföldi Zarándokutat (1018). Művét katonailag a német császár vizsgálztatja. Oktalanul hazánkra tör (1030), de seregét István Bécsnél bekeríti, lefegyverzi, majd magyar nagyvonalúsággal *élelmezi hazautjukat*. A hadakozást, ha rajta múlik, kerüli. Kevés csatája van. Amit vív: megnyeri. Országát a *Boldogasszony* kezébe ajánlja.

Elődjeit betetőző műve nélkül e hon fenn nem állna. Műve a vészterhes időkben is szilárdnak bizonyult. Nem vett erőt rajta az elmúlt ezredév számos történelmi vihara.

Csodaszarvas

„*Summa summárum, a Turul nemzetség istenvezette család volt.*” /LáGyÁr-150./

István volt az, akinek volt érzéke és szíve ahhoz, hogy összeegyeztesse az ősi hitet az újjal, és megtalálja annak helyét a Turul nemzetség = Árpád ház vezette nemzet örök emlékezetében. Mert helye van benne. Mert a mag nem lehet idegen Mária méhének Gyümölcsétől. A kezdet a beteljesedéstől. Az alfa az Ómegától.

„... *ősi istenasszonyunk tisztelete beleolvadt Szűz Mária tiszteletébe.*” /LáGyÁr-132: Kálmány Lajos katolikus plébános/

István a regösöket, igriceket összegyűjti, ellenőrzi és gondoskodik róluk. Neve nem csak az írásokban, hanem az ő ajkukon is fennmaradt, nemzedékről nemzedékre. Mert a Csodaszarvas megérkezett – nem fut tovább. A mágusok, sámánok és táltosok népe, Hunor és Magor

népe: együtt immár. Ahol a szarvas megállt, templom és székesegyház épült. Agancsában kigyúltak a szent gyertyafények – és hirdetik nekünk is a Világ Világosságát: míg világ a világ.

„Eljöttünk, eljöttünk / Szent István szolgái. / Régi mondás szerint / Akarjuk tartani. ... Sej, regörejte, sej, regörejte! ... Amott keletkezik / Egy fekete felhő, / Abban tollászkodik / Csodafiúszarvas. / Csodafiúszarvasnak / Ezer ága-boga / Ezer misegyertya / Gyújtatlan gyulladjék, / Oltatlan aludjék. / Sej, regörejte, sej, regörejte!”
/LáGyÁr-127-128: Zala megye/

HALBŰZ

HALBŰZ

Az oszló hal büze

A „finnugor elmélet” szerint a magyar nyelv és nép az Európa északkeleti részén és/vagy a Nyugat-szibériai-alföldön lévő ún. „uráli” nyelvterületről származik. A kapcsolat illetően magyarázatot „halszagú rokonság”-nak nevezték el, és valóban nem létezik, mert ezen „uráli hal” a Kárpát-medencébe északkelet felől soha be nem úszhatott. A hal pedig, ha nem úszik, már nem is hal, hanem dög. A dög pedig oszlani kezd és már vagy százötven éve orrfacsaró büzt áraszt.

Nincs, és csak obi mocsárlázás lázálomban lehet olyan hajtóerő, mely a Európa kellős közepébe, a földrész legjobb és ezért mindig korának megfelelően sűrűn lakott mezőgazdasági területre olyan népességet juttasson, amely az ottani sűrű, tömör lakosságot nyelvileg felülírja. Nem is ez történt.

Légüres tér

A „finnugor elmélet” légüres térben van. A „finnugor elmélet” *I. centrális dogmája* (alaptétele) hogy a magyar nyelvet egy harcos nép hozta be a Kárpát-medencébe Kr. u. 895 körül. Innen két lehetőség van.

(1) A medencében szlávok éltek, akikre az újonnan érkező magyarok ráerőltették a nyelvüket.

(2) A medence közel lakatlan volt. Harmadik, köztes lehetőség azért nincs, mert a magyar nyelv egységes, és a szlávtól alapjaiban különbözik. Nem keveréknyelv tehát.

„*A magyar nyelv ... olyan egyetlen darabból álló hatalmas kötömbhöz hasonlatos, melyen az idők viharai egy-*

etlen karcolást sem ejtettek.” /Sir John Browning, 1792–1872; forrás: Lip-134./

(1) A magyar nyelv visszaszorulása, és nem terjedése az, amire adatok tömkelege utal.

(2) A Kárpát-medence kiváló természeti adottságainál fogva a jégkor óta az adott kornak megfelelően mindig sűrűn lakott volt.

Ezen okból kifolyólag a „finnugor elmélet”-tel tovább foglalkozni FELESLEGES.

Ennek ellenére az ellentmondásokat alább még hosszasan lehet olvasgatni azoknak, akiket nem zavar, hogy döntőt boncolgatunk.

A medencét nem szlávok lakták

Dr. Makkay János megnevez egyet „*a modern őstörténet-tudomány .. alapelveiből, hogy jelentős lélekszámú lakosságok nem tűnnek el, nem szívódnak fel egyik napról a másikra. Főleg nem a nyelvükben.*” /M5-85./

„*Meg kellene tudnunk, hogy milyen nyelvű volt az itt talált földművesnép. Nos, erre közvetett bizonyosságunk azonkívül is van, amit az eddigiekben felsorakoztattunk: a XI–XII. századi magyar szolganevek garmadája. Ha ugyanis az itt talált népesség szláv lett volna, várható lenne, hogy a szolganevek is szlávok, ezzel szemben a – nem keresztény, tehát ősi – szolganeveink színtiszta magyar nevek. Ebből következik, hogy az itt talált, uralmuk alá vetett nép magyar nyelvű volt.*” /Lágy2-751./

Közismert, hogy a XI. században medence belsejét szilárdan ülte meg a magyar tömb. /SzárI-216; SzárII-80./

A Kárpát-medencében nem volt erőszakos nyelvcseré a trianoni békediktátumig. Erre a gondolkodó ember rájön. Ezek mellett oktalanság a perifériára szorult finnféle nyelvek terjedését a mai, periférikus területről származtatni.

„... a legtöbb szakember szerint az uráli őshaza az Urál hegység térségében volt, ahonnan nevét is kapta. Erről a központi lakóhelyről a nép feltehetően minden irányba szétterjedt, hogy elérje jelenlegi eloszlását és /a ‘hivatalos akadémiai’ felfogás szerint – a fordító megjegyzése/ Kr. u. 896-ban bejutottak Magyarországra is. Mindezt több okból is nagyon valószínűtlennek tartom. A központi földrajzi elhelyezkedés nem bizonyítéka egy nyelvcsoport eredeti területének. Elterjedésének okát kell bizonyítani, nem lehet feltételezni minden irányú, automatikus és egyenlő terjedést. A 9. században egy észak-ázsiai törzs behatolása Közép-Európába ugyan lehetséges, de e törzs által okozott népességcsere, vagy még inkább nyelvcsere abban az időben egy Magyarországhoz hasonló, jól benépesült mezőgazdasági vidéken teljesen lehetetlen. Bármiféle ilyen állítást meg kellene magyarázni, hogy miként lehetett végbe ez a változás.” /Kra-79., kt./

Egy ilyen nyelvcsereértető honfoglalást nem lehet megmagyarázni. A magyarázat nem is ez, hanem a magyar: melynek beszélői itt voltak már szkítáink és hunjaink legelső honfoglalásai (Kr. e. 750 és Kr. u. 400) előtt.

A szórványos szláv behatolás a Kárpát-medence legkülső peremére legkorábban a griffesek országának felbomlása (795) után, a gyepű feladása miatt, egy lehetőség, amely vizsgálatra érdemes. A későbbi szláv, román és német nyelv terjeszkedése a trianoni békediktátumig: tény. Ha a „jól benépesült” medence lakossága a honfoglaláskor szláv lett volna, akkor a honfoglalók ugyan úgy beolvadtak volna a szlávokba, mint történt az Bulgáriában, százötven év alatt. Azért nem ez történt, mert a medence nyelve a Griff népének országában is magyar volt, és előtte is az volt. Árpád bevonulásakor még csak négyezer éve. Előtte meg a magyar korai változata volt – visszamenőleg az első emberig.

A medence nem volt lakatlan

„... Eurázsia mérsékelt égövének széles síkságai közül a Magyar Alföld a mezőgazdaságra a legalkalmasabb, az ember megtelepedésére a legkívánatosabb vidék.” [M5-7.]
 Hozzáteszem: a valódi mérsékelt övben, mert amennyiben a meleg mérsékelt (szubtrópusi) övet is tekintjük, a Kínai-alföld ugyan ilyen jó, de nagyobb. Egész Európában azonban kétségtelenül: páratlan. „Összességében nézve a Kárpát-medence síkságaival, hegyeivel, erdeivel és folyóival tejjel-mézzel folyó Kánaán.” [M5-7.] Az ember meg főleg oda ment, ahol jó volt neki.

Árpád népe lélekszámban jelentéktelen volt

„... a honfoglaló magyarok ... kis létszámúak voltak ... teljes haderejük 899–900-ban 5000 körül van...” [Vék-211.]

OBI BANÁNHÉJ

A nyugat-szibériai mocsarak ősidők óta menedéket adtak a délről kiszorult néptöredékeknek. A folyamat a laposhomlokúakkal (neandervölgyiek) kezdődik, a kockafejűekkel (cromagnoniak) és számos más néppel folytatódik, és a magyarok igen kicsinyke de a szokásos módon, még itt is kultúrát adó töredékével zárul.

Magyar ajkú népeink úgy 1800 éven át élnek a mocsárlakók szomszédságában, akik nekik bizonyára prémet adtak el. A találkozás idősávja:

Kr. e. 1000–450	között még szkíta néven
Kr. u. 1–1236	között szabíriai hun néven, mint
1–460	Attila
460–844	Árpád
884–1236	Gyula (Julianus) barát népe

Ezen obi néven nevezett (és nem „ugor”) mocsárlakók eleinket mélységesen tisztelték, és úgy beszéltek róluk, mint valami felsőbbrendű szupermenről (szabír, szuper, vö. szubarsi, japán). Később, már az orosz hódítások során jegyezték le, hogy az itteni tatárok a déli puszták minden korábbi földvárát a „sapir”-oknak (szabír eleinknek) tulajdonították.

Az obiák két csoportja a manysi (vogul) és hanti (osztyák). Törzsi vezetőik a déli magasabb kultúra iránt érthetően érdeklődve, magyar szavakat is megtanulnak. Innen forrásoznak természetesen módon és a kultúra áramlási irányainak megfelelően a körükben fellelhető lovas-íjász szavak, valamint a temetkezési szokások egynémely eleme (pl. lóáldozat, halotti szemfedő). De félreértés ne essék: mindez a közel-keleti őshazában és a kínai Nagy Falnál is ott van.

Mindazonáltal az ősi, kockafejű (cromagnoni) eredetű medvekultuszt is szívósan őrzik (miként a lappok és ajnuk is), és már az írott történelem jegyzi fel a medvebocsot ténylegesen kebléből szoptató obi mocsárlakó asszony bizarr képét. Körükben az átvett magyar szavak a lakatlanságot súrolóan alacsony népsűrűség miatt értelemszerűen romlásnak indulnak. Alakjukban a felismerhetőség határáig menően torzulnak és eredeti jelenésükre is lassan a feledés homálya borul. Például:

Nyelv	Átvét	Jelentés	Forrás
manysi	jáwt	íj	/Esz-329./
hanti	tav	ló	/Vék-133./
manysi	tavet	tegez	/Esz-833./
manysi	navra	nyereg	/Esz-576./
hanti	peh	gyeplő (fék)	/Vék-133./

hanti	maneng	csorda, ménes, mén	/Vék-133./
manysi	otem	álmom	/Esz-22./

„Továbbá meg kellett állapítani, hogy az ú. n. ugor nyelvek nem képezhették a magyar nyelv alapját, merthogy azok sokkal inkább a magyar nyelv – vagy elődje – lepusztult utódai, semmint forrásai.” /CseD2-43. kt./

„... Munkácsi Bernát ... saját maga vallotta be, hogy 1888–89-es vogul-osztyák tanulmányútján semmi hasznát sem vette Reguly 1843-ból származó szójegyzékének, mert a vogulok nyelve 45 év alatt az érthetlenségig megváltozott.” /Mat1-191, kt./

A néptöredék a kicsi okossággal kiókumulált uráli elmélet sajátos kis világában a centrális ősnyelv fölé vergődik, mivelhogy az elmélet nevezéktana szerint obi = ugor, mely a „finnugor” szóban egymaga látja el a napjainkban tizenöt milliós magyarság és a tizenhét ezres obiak közképviselését, magát messzemenőig túlvállalva. Ezzel a sárguló papirosok és ódon könyvtárak világában az obi nép nagyot lépett előre, nemkülönben azok is, akik az áltudományos életben, íróasztaluk mögött mindezt kiókumulálták. Ezen elmélet *II. centrális dogmája* a magyar és obi nyelv közös fejlődése, melynek alapja a levegőnél minimálisan sűrűbb. Eredményeként szkíta-hun lovasíjász eleink száguldó paripáinak patája alá banánhéjként besuttyantották az obi néptöredéket. Szerencsére a paripák nem csúsztak el, mert az Ob mellékén nem terem csak álbanán.

Tehát: a mocsárlázás álmogvár kizárólagosan ezen obi néptöredék által kísérte meg a magyar nyelvet a finnfélék tömbjéhez béklyózni, és egyben a magyar őstörténetet elsikkasztani.

MOCSÁRLÁZ

Kritika

Mire jó, ami semmire sem?

A „finnugor elmélet” legfontosabb szöbokrainkról (személyes névmásaink, anyás, köves, édeni, fémöntő, lovas-íjász szavaink) számot adni nem tud.

Amire látszólag tud: arra sem.

Mert csőlátása kizárja a többi kapcsolatot, gögösen egyedülként tüntetvén fel önmagát, mint a parazita kakukkióka, amely kilöki a magyar nyelv héber, örmény, kelta, dravida, török, mongol stb. testvéreit a fészekből.

A levegőnél alig sűrűbb

Az „uráli nyelvcsalád” beszélőinek abszolút többségét adó magyarságról nincs állítás, nincs térkép, nincs lelet – nem foglalnak állást. Egyszerűen csak kavarnak. Történetünk a „lehetséges”, „talán”, „valószínűleg” szövevényes ingoványába süllyed, ami fölé a szűnyogos obi mocsarak párájának ködhomálya borul. Az egész elmélet egy „bonyolult izé”, amit ha valaki kihüvelyez: a semmit tartja kezében. Talán ekkor, talán akkor; talán itt, talán ott. Talán a Holdon, de inkább sosem.

Csodabogarakkal bogarászni

A fentebbi pontokban felsorolt adatok a szélsőségesen marginális néptörödékre alapítva kiókumulált elméletet az oktalan fantazmagóriák körébe utasítják, melyet ma már csak néhány „őstörténeti csodabogár” hirdet.

Mivel azonban az elmélet a tankönyvekben uralkodott, tekintsük át röviden, de a valóságnak elsőbbséget adva és az elmélethez illő kritikát fűzve.

„Uráli” kor, Kr. e. 10 000–4500

Valóság

„A glottokronológia szerint a finn és a magyar távolsága így legalább 12 évezred...” /KáSz-207./ (A glottokronológia a szavak összehasonlítása alapján felállított időrend.)

A magyar zöm még javában a datolyapalmetták (datolyapálmák) közelében van, mikor egy marginális, kiszáiai vadászcsoport Kr. e. 10 000 körül a lassan beerdősülő északi tájakra vonul. Magával viszi az utóragozó nyelvet, melyek akkori alakja a magyar nagyanyó nyelve. Ez a nagymama-nyelv keveredett az ottani és akkori helyi nyelvekkel, majd később is erős külhatások érik. Ezen későbbi külhatások között szkítáink és hunjaink nyelve is szerepelt.

A finnféle nyelvcsoport a magyar távoli rokona. De nem, nem belőlük ered. Ami megvan a finnfélékben, azt kapták a magyarból (mint centrális ősnyelvből).

Ragozó voltak azért őrizhették meg, mert a földrész silány adottságú periferiáján kisebb volt a népmozgalom, mint Közép- és Nyugat-Európában. Azon a földön éltek, mely sokáig senkinek sem kellett.

A finnféle nyelvekben egységes a tűlevelű fák neve. A jégkor végi beerdősülés a fenyvesekkel kezdődik. A fenyők a Kárpát-medencében Kr. e. 16 000 k. tűnnek fel nagyobb számban, 8000–7000 között uralkodnak, és innen hirtelen tűnnek el. A finnféle nyelveket beszélő népek szoros kapcsolatban voltak a fenyővel, mert mindegyik fajnak – még közösen – egészen külön nevet adtak. Ugy mint pl. a magyar a lombos fáknek: tölgy, bükk, gyertyán – közösen. A magyar azonban minden fenyőt fenyőnek nevez, és a fajok között csak a szó előtagja pontosít (pl. jegenyefenyő, lucfenyő, törpefenyő). A magyarban tehát ez a finnfélék számára oly fontos szóréteg nincs meg.

A kor végéig, tehát Kr. e. 4500-ig nincs a Balti-tenger

és az Urál között számottevő kerekfejű lakosság. Egy helyütt, az Onyega-tavi Szarvas-szigeten a korban szokásos hosszúfejűek mellett kerekfejűek is feltűnnek. Ők a lappok elei. A lapp testi alkatú peremcsoport jelenléte (szerintem: Kisázsziából való felvonulása) a Balkántól kezdve adatolt.

Finnugor-elmélet

Állítás: Magyarok az Urál vidékén.

Régészeti nyom nincs.

„A régészettudomány eddig nem tudta meghatározni, hogy az uráli korban, vagyis a Kr. e. 6000–4000 év közötti időszakban merre is élhettek a magyarság elődeit is magukba foglaló rokon népek. S ebből következőleg nem sikerült régészeti módszerekkel igazolni, hogy a nyelvészek kormeghatározása elfogadható-e.” [Csor-22.]

Nyelvi nyom: Van egy 250 szavas szóanyag, mely az „uráli” nyelvekben közös.

Kritika

Ez a szóanyag azonban nem „uráli”, mert zömmel NEM csak finnféle és magyar nyelv sajátja – ezért NEM használható helymeghatározásra. Súlya miatt még egyszer: ezek a szavak zömmel más nyelvekben IS megvannak, nem csak a magyarban és finnfélékben. Ilyen, nem csak „uráli” szó: bőr, íj, hal, halad, nyel, szem, szív, vér, víz, stb.

„Finnugor” kor, Kr. e. 4500–2000

Valóság

A finnfélék 3500 után mai lakhelyükön veszik át a különböző hajlító nyelvű csoportoktól az élelemtermelés tudományát. Ezek pedig

Harci baltások --> balti finnek

Abasevo Műveltség --> volgai finnek

Balanovo Műveltség --> permi finnek

A magyarok az Örmény-felföldön már minimum Kr.

e. 10 000-től szántanak és vetnek. Itt élnek egységesen 3800-ig. Kr. e. 3800–2800 között a Felföld nyugati és középső részéről a magyar zöm felvonul a Kárpát-medencébe. A még a Felföldön maradó keleti részen nevük: ősszkíta, Kr. e. 1300-ig.

Finnugor elmélet

(1) A „finnugor elmélet” szerint ebben a korban a „finnugorok” (finnfélék, obiak /+ magyarok) földművesek és állattenyésztők *lesznek*.

„Az uráli és a finnugor korszakot pedig éppen az különíti el egymástól, hogy az uráli népesség egy része, a későbbi finnugorok elődei, életmódot váltott, az addig zsákmányoló, nomád életmódról áttért a termelő, földműves–állattartó életmódra. A népesség másik része /a későbbi szamojédok elődei/ viszont kimaradt ebből a változásból ...” /Vék-120./

Ezért *„indoeurópai kölcsönszavak a szamojédban ugyanis nincsenek”* /Dész-71: Joki 1973, 355. nyomán, i. m. 20./

„A bronzkorban ... a finnugor népeknél szinte mindenütt elterjed a termelő gazdálkodás /állattartás és földművelés/, kivéve az északi tajga és a tundra övezetében élőket.” /His-2012/7-3./

(2) A „finnugor elmélet” szerint ebben a korban a „finnugorok” (finnfélék, obiak /+ magyarok) földművesek és állattenyésztők *nem lesznek*. *„Mi úgy gondoljuk, hogy a termelő életmódra utaló leletek nem a finnugorok, hanem a terület egykori árja /iráni/ lakosságának az emlékeit őrzik. A finnugorok /közelebbről az ugorok/ szókincsében semmi sem utal az állattenyésztő és a földművelő életmódra. Nehezen volna elképzelhető, hogy az idevágó szókincs teljesen kipusztult volna a finnugor, illetőleg ugor alapnyelvből. ... Fontos és perdöntő érv a földművelés ismerete ellen, hogy a föld megmunkálásával kapcsolatos szerszámok nevei /kapa, eke/ és a földművelő tevékeny-*

ség szavai /kapál, szánt/ teljesen hiányoznak a finnugor alapszókincsből.” /Mök-21./

Régészeti nyom: „Az eltűnt és élő finnugor népektől a bronzkori műveltségekhez vezető nyomokat elmosta az idő.” /Var-183; Bartha Antal (1988/109)/

Kritika

Elsőre úgy tűnik, hogy a „finnugor elmélettel” lehetetlen mit kezdeni, mert a földművesek *lesznek/nem lesznek* egymásnak szöges ellentéte, s ily módon a legfőbb életmódbeli váltásról nem tud számot adni, és bármely állítás cáfolatával a másikat – tehát a „finnugor elméletet” bizonyítanám. Vicces. Az állítók szakmájának ismerete azonban elegendő ahhoz, hogy segítsek mindkettejüknek: s az ellentmondást feloldjam.

A „*lesznek*”: egy régész állítása, aki jól tudja, hogy Kr. e. 2000-re Kelet-Európában és a Nyugat-Szibéria déli részén már mindenki élelemtermelő (földet művel és állatot tenyészt) azon területeken, ahol lehet (csak a tundrán és a fenyvesekben nem lehet /a réntartás kivételével/).

A „*nem lesznek*” egy nyelvész állítása, aki jól tudja, hogy a „finnugorok” (finnfélék, obiák /magyarok) nyelvének élelemtermelő szókincse egymástól különböző.

Erre a látszólagos ellentmondásra az a magyarázat, hogy a finnfélék mai lakhelyükön, de különböző hajlító („indoeurópai”) nyelvű csoportoktól kapják ajándékba az élelemtermelés tudományát és szavait. Épp ezzel bomlik fel az „uráli egység”. A magyarok élelemtermelő szókincse viszont közismerten: sokban közös a törökkel és nem az a finnfélékkel. Ez valójában a „finnugor elmélet” számára ismét egy kezelhetetlenül kínos tény, mert a török nyelv szerintük csak 2000 év múlva jön majd létre. A fentiek összevetéséből következik, hogy a finnfélék és obiák ekkor a magyaroktól (és török-elődöktől) jó távol kellett legyenek.

Ott is voltak. A magyar zöm már a Kárpát-medencében, a kisebb rész még a Felföldön szántott és vetett, anyanyelvének szókincsével nevezvén az élelemtermelés fogalmait.

A régészet ettől kezdve a finnféle népek helyét elég jól meg tudja fogni. De a magyarokét ott nem tudta soha: mert ahol akkor nem voltak, ott nyomot sem hagytak.

„Ugor” kor, Kr. e. 2.000–1.300

Valóság

A magyar zöm már a Kárpát-medencében, a Felföld keleti részén maradtak őszkíta kora (Kr. e. 2800–1300).

Finnugor elmélet

„Valószínűleg laza volt az ugor csoport tagjainak kapcsolata ...” [Zsirai Miklós 1937/

„... a laza kapcsolat inkább a magyar és az obi-ugor nyelvek viszonyára vonatkoztatható, a két obi-ugor nyelv között ugyanis igencsak szoros a kapcsolat, tehát a laza kapcsolatot a magyar erős eltávolodása okozza ...”

/Vék-131. kt/

A magyarok régészeti nyoma: sehol semmi.

Kritika

Magyarán: a magyar most is jó távol van az obiaktól, a finnféléktől való távolsága pedig nem is vitatott. Az egyetlen érdemleges és vitaképes kapocs a lovasíjász szórétég néhány szava – lenne. Csakhogy itt a keltezés dilettáns (rossz): a lovas íjászok pont hogy Kr. e. 1300 után tűnnek fel – és előttük csak harci kocsisok vannak. És ez a lovasíjász szókincs közismerten és nem vitatottan: nem finnugor, nem indoeurópai, nem török. Azonban nem egészen kapcsolatok nélküli.

A ló szavunk a maga egyszerű tisztaságában eljut az etruszk és obi nyelvekbe. A fék (zabla) szavunk eljut az elámi és obi nyelvekbe. Rajzoljuk fel az etruszk, elámi, obi háromszöget. Az Ob a Nyugat-szibériai-alföld folya-

ma. Kr. e. 1300-ban az etruszk mag még Kisázsia nyugati csücskénél él. Az elámiak a mai Irán délnyugati részén, a mai Ahváz város környékén kerülnek a térképre Kr. e. 3500 körül és itt élnek míg nyelvük ki nem hal, Kr. e. 500 körül. Ezen két alapszó által háromszögelve bemérhető a forrás: ős szkítáink hona, a Felföld keleti része. Különben igen nehéz lenne elképzelni, hogy lappangó elámi nyelvtanárok elcaplatnak a pálmafáik alól az obi fenyvesekbe megtanítani két speciális szót, avagy viszont.

Az obi egy finnféle peremnyelv, mely sokban a dravida és munda nyelvekre hajaz. De ha tökéletes magyar nyelv lenne, a magyarság nyelve akkor sem eredhetne az Ural vidékéről, mivel az „uráli hal”: nem hal, hanem dög.

Korai ősmagyar kor, Kr. e. 1300–Kr. u. 500

Valóság

A magyar zöm a Kárpát-medencében, Kr. e. 1300–750 között megszállás alatt (pl. illír, kimmer). Szkítáink megkezdik kitelepedésüket a Felföld keleti részéről, és Kr. e. 591-ig be is fejezik azt.

Kr. e. 750 körül a Volga-könyökhöz telepedő szkítáink miatt ekkor jelentkezik Kelet-Európában az első, jól adattolt kerekfejű lakosság (Anyanino Műveltség).

Kr. e. 500-ban Szkítia határa az Alpoktól a Nagy Hingan-hegységig húzódik. A királyi szkíták nyelve: a magyar.

Finnugor elmélet

A „finnugor elmélet” szerint az időszak bevallottan kromsötét: a szószólók a magyar őstörténet „sötét kor”-ának nevezik.

A magyarok régészeti nyoma: sehol semmi.

Kritika

Azt gondolom, hogy a „finnugor elmélet” fényviszonyai ezzel nem változtak. A tudományosnak hirdetett elmélet rendre kioltja a tudás fáklyáját.

Nyelvészet. Ezen időszakban kb. „felvetik a lehetőségét”, hogy a magyarok kialakítják szókincsük zárt (68%) részét. A finnugor elmélet szerint ekkor alakulnak ki a kései viszonszók, amelyek merő véletlenségből azonosak a héberrel és számos esetben az arabbal, oroszal, tamillal, baszkkal. Az Esz-979. szerint a báb, baba, dob, nyög, uhu és zuhan „*Hangutánzó, hangfestő szavak*”. Ez az állítás felveti a kérdést: hol volt megbeszélve, hogy ugyan úgy utánozzuk héber véreinkkel a hangokat? Hol alakítottunk ki a héberekkal (részben önmagunkkal) minimum háromszáz közös alapszót a tökéletesen egyező egyes számú személyes névmások mellett? Ezen egyező szavak száma jóval több, mint amire a „finnugor elmélet” alapul. A személyes névmásokra alapuló nyelvészeti nyom a Jordán felé vezetne: de zömmel nem onnan jöttünk. **A felföldi gyökér a közös.**

Régészet. A „finnugor elmélet” a semmiből (obi mocsarokból) szuttyantja ki szkíta eleinket, és a tér, idő és régészet adatainak összevetése azt mutatja, hogy a „finnugor elmélet” szerint is a magyarok ősei a szkíták, mivel ők tűnnek fel a Nyugat-szibériai-alföldön Kr. e. 800 körül, mint az első lovasnomádok és vasművesek. Ennek ugyan a Kárpát-medence magyar nyelvűségéhez vajmi kevés a köze, de kínlódásaik során legalább szkítáinkig már eljutottak. Gratula.

„... a nyugat-szibériai alföld ligetes steppei és steppei sávjában ... az Irtis, Isim, Tobol folyók tágabb körzetében ... a Kr. e. 8. század körül – tehát a vaskor kezdetén – kialakult a vándorló-legeltető állattartás, a nomadizmus. Nagyjából ebben az időben alakul ki a magyar nép, s válik ki az ugor közösségből.” [H.2012.7-7.]

„Veres Péter koncepcióját támogatja Kristó Gyula álláspontja, miszerint ‘az újabb kutatások aligha hagynak kétséget afelől, hogy az ősmagyarok a bronzkor végén és

a vaskor elején áttért a nomád állattartásra” /Ómt6-61: Kristó 1983:56./

„Minden vonatkozó adatot összegyűjtve arra a határozott következtetésre jutottam, hogy őseink egyáltalán nem idegen népektől vették át a harcos lovasnomád életmódot, ahogyan sokáig hangoztatták ... Nem győzzük eléggé hangsúlyozni, hogy az ősmagyarok nem külső etnikus vagy kulturális hatásra, tehát másoktól vette át ezt a híres, a sztyeppei környezethez teljes mértékben alkalmazkodott specializált gazdálkodási, termelési formát.”

/Ómt6-60–61./

„A legsúlyosabb nehézség az, hogy nem tudjuk megállapítani, a magyarok – amennyiben valóban Nyugat-Ázsiában éltek az ugor nyelvközösség felbomlását követően – mikor kerültek Európába, azaz mikor keltek át az Urálon. Erre a tudomány mai napig adós a válasszal, sőt – nyugat-ázsiai kiindulópontot tételezve fel – abban sincs egységes álláspont, hogy melyik európai régióban foglaltak először hont a magyarok.” /Kr-21./

Ezen sorok szerint ez a tudomány: nem tud. Nem tudja, hogy (1) honnan, (2) hová, (3) mikor. Az írásos források adataiból következően Attila népe Kr. u. 150-re kijut a Volgához (előtte átkel az Urálon), Árpád népe pedig 884-ben. A közbenső jó hét évszázad alatt pedig hunjaink az Urálon akkor keltek át – amikor akartak. Tartósan uralták az Uralt.

Kései ősmagyar kor, Kr. u. 500–895

Finnugor elmélet

E korban a magyarok átveszik a „török” élelemtermelő szavakat, mert eddig nem voltak élelemtermelők – mondja az egyik nyelvész. Az élelemtermelő szavak lecserélése lehetetlen, mondja a másik. A néptől ne vegyék el a kenyéret. Ő az élelemtermelő szavakról így ír: *„Nehezen volna*

elképzelhető, hogy az idevágó szókinccs teljesen kipusztult volna a finnugor, illetőleg ugor alapnyelvből. /Mők-21./
Igaza van.

A régész szerint mivel már minimum kétezer év óta a térségben mindenki földet művel, lehetetlen, hogy a magyarok ne tették volna. Igaza van. De most mégis, „török hatásra” egycsapásra lecserélik az évezredek óta beléjük ivódott élelemtermelő szavaikat. Lehetetlen.

„Bepöccent magyar kor”

Az obi mocsárlakókra alapozott elmélet ezen paradoxonának hatására a finnugrász nemzettudat végzetes idegösszeroppanást kap. Elszakad a cérna. Szabad stílusban folytatom. Ezzel tényeket nem veszünk, mert innentől kezdve a „finnugor elmélet” minden szószólója úgyis saját szájíze szerinti történelmet ír (mint ahogy eddig tette).

Az én történetem nem „finnugor”, és így szól: magyar eleink lágyan búcsút intenek és ízes magyar nyelven elköszönnek a vér és anyanyelv szerint magyar – mert „legkazárabb kazár” – kántól. Sarkantyúikat lovaik vékonyába vágják, forgószélként felkerekednek, nem tojásznak tovább haldokló halakkal, obikkal és ugorokkal, manysiktól motyogókkal, hantikról hantálókkal. Kiakolbólítanak minden korábbi urat Európa legjobb adottságú mezőgazdasági területéről, a sűrűn lakott Kárpát-medencéből és finnféle néphez teljesen illetlenül tapintatlan módon tönkreverik a pislogó Európát és tisztes adókat szednek a Rajnáig.

Lepacsiznak azon testvéreikkel, akik már négyezer éve itt szántanak-vetnek és náluk harmincszor többen vannak. A kézfogás során mindkét fél örömmel tapasztalja, hogy teste végre kiegészül. A „jövevényiszavak” révén a török karoknak finnféle keze nő, a finnféle lábakat török térdükkel, bokájukkal immár hajlítani is tudják. És a mocsárlázból is felépülnek.

Azért, hogy ne kapiják el ismét, rövidesen varázsoltást kaphat az olvasó. Mert nagy a tét.

TÉT

Megtámadott azonosságtudat

Idézek egy „finnugor elmélet” mellett haláláig kitartó szerzőt, mert sorai szívéből szólnak. Vele együtt érzvén elmondom: *„A tudomány alatti, dilettáns nézetekről mondtam bírálatot, de senkit nem óhajtottam megbántani. Az áltudományos nézetek egy-egy szekta körén belül maradvá ártalmatlanok, de onnan kilépve, szélesebb körben elterjedve a magyar azonosságtudatot veszélyeztetik. Ez az a határ, amikor a tudomány nem maradhat közbűs, a tudományos igazság, a tudományos ismeretterjesztés és a helyes nemzeti tudatformálás érdekében fel kell vennünk a harcot a téveszmék ellen.”* /Mők18-109./

Jól mondta.

Tét

A magyarul beszélő magyar nemzet a kőkorbán: a **mágusok, sámánok és táltosok nemzetsége**. A magvetők népe, amely Kr. e. 10 000-től lehetővé tette az emberiség első és utolsó túlnépesedésének békés úton való megoldását. A hit és tudás népe. A Nap népe.

A nép, amely először készített szobrot, rajzot, és először írt, először font fonalat, szőtt szövetet és öltött magára ruhát, először készített edényt, először tenyész-tette a bárányt, majd a szarvasmarhát és a sertést, először süttött kenyeret és ivott bort, először öntött fémét: ónt, ólmot, aranyat, rezet, bronzot, vasat, először készített szekeret, először ült lóra, feltalálta a nyerget, zablát és kengyelt – meg a visszacsapós íjat.

Ez a nép még ma is él. A Föld egyetlen helyén, a Kárpát-medencében és annak szegén: mindmáig, és mindenek ellenére: a mágusok, sámánok és táltosok nyelvét beszéli.

Eleink közül került ki a folyamközi, óegyiptomi és indusvölgyi műveltséget hordozó mag, melyek közül legnevezetesebbé a szemere (sumer) válik.

Délre vonult véreink hite lett a ma izraelitaként ismert vallás alapja, mely azonban nem csak ottani, hanem itteni ősatyák hite is volt. A déliek közül került ki Ábrahám, s ezért testvérünk volt és marad örökre Ábrahám népe. A mai zsidó testvéreink két ágának neve a szkíta = askenázi; szabír - szavárd = szefárd. Magyar ajkú véreink a királyi szkíták – és ezek utódai: a kicsiny pártus mag és a hun vezértörzs. Ez utóbbi pedig nevezetett avar, szabír = kazár néven.

VARÁZSOLTÁS

Metódus

Kérdés: Mit tegyek, ha az obi mocsarokból felrezenő oktalanul mocsárlázás szúnyog közeledik felém?

Válasz: Őrizd meg a nyugalmad és tedd fel az alábbi *varázskérdéseket*.

Kérdés: Jó, de honnan tudom utána, hogy védve vagyok a mocsárláztól?

Válasz: Onnan tudod, hogy vagy

1. „nem tudom”, vagy
2. „izé-bizé” vagy
3. „véletlen” vagy ez
4. „nem a szakterületem” típusú választ kapsz.

Mind a négy esetben légy nyugodt: **VÉDVE VAGY.**

Intelmek

1. A „nem tudom” után ne légy tiszteletlen. Ne mond azt, hogy „Ha ön véleményt kíván és mer formálni a magyar őstörténetről, akkor miért nem olvassa a szakirodalmat?” Az egyenes válasz tiszteletet érdemel.
2. Az „izé-bizé” típusú választ onnan ismered fel, hogy nem érted. Nyugi, mert akkor ő sem. Ne hagyj hogy elkalandozzon: szorítsd rá a rövid és egyenes válaszra.
3. Ha több olyan, értelmes kérdést teszel fel, amikor egy adott jelenségnek nyilván van valami oka, de az illető többször mondja azt hogy „ez véletlen” – akkor ez azt jelenti, hogy nem tudja az okot, azaz oktalán. Tudománya a nemtudomány. Ez a típusú válasz egyenértékű a „nem tudom”-mal: csak nem egyenes.
4. Ha több olyan választ kapsz, hogy én nem vagyok nyelvész/régész/embertantudós, akkor csak annyit mondj, hogy „Az őstörténész munkája jellegzetesen és közismerten multidiszciplináris feladat. Ha ön véleményt kíván és mer formálni a magyar őstörténetről, akkor keressen olyan embereket, akik ehhez is értenek és beszélgessen velük”.

Szekerek népe

K: Igaz az, hogy a Kr. e. 3500 körüli időben a magyarsághoz a finnugor-elmélet nem tud konkrét régészeti leletanyagot kapcsolni? Kérem, figyeljen jól a kérdésemre. Mivel a magyar nép adja a „finnugor elmélet” szerinti „finnugor nyelvcsalád” nyelveit beszélőknek közel kétharmadát, én kifejezetten a magyarra vagyok kíváncsi. Ezért kérem, ne citálja ide a gyenge minőségű fésűs-gödörkés edényeket.

V: Igaz. Részletezve: halványlila gőze sincs róla.

K: Jó, akkor segíték. Néhány kérdés, és meglesz a régészeti adatolás. Igaz az, hogy az egyik fő, és jól adatol-

ható embertani jellemző a fejjelző?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy a magyarok jellegzetesen kerekfejűek (rövidfejűek, brachycephalok)?

V: Igaz. A mai magyarság fejjelző-átlagát is ismerem: 85.

K: Igaz az, hogy Európában az Ibér-félszigeten olvadt be utoljára a laposhomlokú (neandervölgyi) ember a mai emberbe?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy ma az Ibér-félszigeten élnek a leg-hosszabb fejű európai emberek?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy ezen ibériai embereket Dr. Kiszely István embertantudós „emberkövület”-nek nevezi?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy ezen ibériai emberekével egyező (71) volt Kr. e. 3500-ban az akkori kárpát-medencei emberek fejjelzője?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy az akkori kárpát-medencei emberek fejjelzője (71) a mai ausztralidokénál (70) csak hajszálnyival magasabb?

K: Igaz, hogy az ausztralidok állnak alkatukban a laposhomlokú /neandervölgyi/ emberhez legközelebb?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy a mai magyarság fejjelző-átlaga ettől szélsőségesen eltér a rövidfejűség irányába?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy a sumerek előtti mezopotámiai műveltségek (Hassuna, Szamarra, Ubaid) embere hosszúfejű volt?

V: Igaz.

K: Igaz, hogy a sumerek jellegzetesen kerekfejűek voltak?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy az úri királysírokat szekeres temet-

kezés jellemezte?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy a sumerek 3500 körül vonultak le Dél-Mezopotámiába?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy Kr. e. 3500 körül a Péceli-műveltségben tűntek fel az első európai szekérmodellek és szekeres temetkezések?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy sokan vannak? Minden korábbi néphullámnál többen?

V: Igaz. Úgy is mondhatnám, hogy „... a késői rézkorban anatóliai színezetű balkáni népcsoport *ÁRASZ-TOTTA EL* délről a Közép-Duna-medencét, a mai Morvaországot, Csehországot és a szomszédos területeket. Vándorlásuk közben Közép-Európában először használták a négykerekű kocsit, amint ezt az egyik budakalászi sírban talált kocsiminta bizonyítja. ... Talán ez az *ELSŐ igazán TÖMÖR NÉPESSÉG*” /Tro-38. kt/

K: Igaz az, hogy ezzel egy időben (Kr. e. 3500 körül), azonos fejjelzőjű (rövidfejű) emberek tűnnek fel, egyazon korszakos technikai újítással (szekér) a Kárpát-medencében és Dél-Mezopotámiában?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy akkor ez egy nép két ága?

V: Igaz, mert ha az ugyanakkor, ugyanolyan fejalakkal, ugyanolyan korszakos technikai újítással érkező emberek között nem ismerném fel a kapcsolatot, akkor nem lennék alkalmas arra, hogy az írott történelem előtti korról foglalkozzam és azzal kapcsolatban állást foglaljak. Amit az előbb kihozott belőlem, az olyan tiszta sor, hogy ilyenre ritkán akadok. Most (a „most”-ban füllet!) értettem meg, hogy a magyarsághoz a finnugor-elmélet miért nem tud konkrét régészeti leletanyagot kapcsolni.

Mert nem ott keresi, ahol kéne.

K: Köszönöm szépen. De van még folytatása is. Igaz az, hogy a Dél-Mezopotámia és a Kárpát-medence KÖZÖTT található a Közel-Kelet északi, hegyvidéki része?

V: Igaz.

K: Igaz az, hogy akkor, ha ezek a magyarokhoz hasonló fejjalkatú emberek a Kárpát-medencéből nem pusztultak ki, akkor ezek az emberek lehetnek a mai magyarok vér szerinti ősei?

V: Igaz.

K: Köszönöm, nincs több kérdésem. Egyébként... Vé-
gig olyan okosan válaszolt! Készült erre a beszélgetésre?

V: Nem, igazából már régen tudtam. Csak hát a kor, a rendszer, a megélhetés, a nyomás... A könyv már jó nyolcvan éve megjelent. „*Gordon Childe megállapítja /The Danube in prehistory, Oxford, 1929/, hogy a Kárpát-medecében egy magas fokú sumír kultúra létezett már Kr. e. 3500 táján...*” /Lip-150./

Bronzöntő tellek népe

K: Igaz az, hogy a Kr. e. 2800 körüli időben a magyarsághoz a finnugor-elmélet nem tud konkrét régészeti leletanyagot kapcsolni? Kérem, figyeljen jól a kérdésemre. Mivel a magyar szókincs kétharmada nincs meg a többi uráli nyelvben, én kifejezetten a magyarra vagyok kíváncsi.

V: Igaz. Részletezve: halványlila gőze sincs róla.

K: Jó, akkor segíték. Néhány kérdés, és meglesz a régészeti adatolás. Melyik volt, hol volt és mikor kezdődött a Föld első bronzöntő műveltsége?

V: A Kura-Arax Műveltség volt a föld első bronzöntő műveltsége, és Kr. e. 3800-tól, az Örmény-felföldön tűnik fel.

K: Ha jól sejtem, akkor már az Örmény-felföldön ek-

koriban adatolt a kerekfejű népesség.

V: Igen, hisz a felföldi szubartuit/hurrit a sumertől nem is lehet alkatilag megkülönböztetni, és a sumerekről már az előbb is megmondtam, hogy a magaskultúrát hozó csoport jellegzetesen kerekfejű volt.

K: Mikor és milyen tájakon érkezett a Kárpát-medencébe a bronzöntés tudománya?

V: Kr. e. 2800-ban érkezett meg Anatóliából, a Balkánon át a Kárpát-medencébe a bronzöntés tudománya.

K: Köthető-e ehhez további jelentős népességnövekedés? Mi volt a bronz szerepe?

V: Igen. Sűrű a faluhálózat, nagy sírszámúak temetőik. A bronzöntés két évezreden át ipari méreteken folyik, innen látják el fél Európát. Minimális kivétellel béke van. Persze hogy a tellek korának végére kialakul egy masszív, tömör népesség, hisz Európa legjobb adottságú fekete mezőségi talajait művelik.

K: Igaz az, hogy akkor, ha ezek a magyarokhoz hasonló fejalkatú emberek nem pusztultak ki, akkor ők is a mai magyarok vér szerinti ősei?

V: Igaz.

Ezer év alatt semadtuk fel nyelvünket

K: A szerintem magyarul beszélő Bronzöntő Tellek Műveltségének egységét Kr. e. 1300–750 között (késő bronzkor) hódítók zilálták szét a Kárpát-medence több részén – de koránt sem mindenütt. A legfőbb – mert másutt némi nyelvi nyomot hagyó – ilyen népnek tartják az illírt. Meg tudná mondani, hogy a kutatók túlnyomó többsége szerint melyik az a nyelv, amelyben felismerhető ez a nyom?

V: Az albán nyelv az, amelyben a kutatók túlnyomó többsége szerint felismerhető ez a nyom.

K: Azt mondják, hogy a Balkánon két ősi, már az

ókorban is létező nyelv maradt meg: a görög és az albán. Nem említik az illírt. Ezek szerint igaz az, hogy az illír csak megszínezte az ős-albánt?

V: Igaz.

K: Albánia mezőgazdasági adottságai a Kárpát-medencéhez képest meglehetősen gyengék. Igaz az, hogy ha az ottani ős-albánt is csak megszínezte, akkor a jobb földje miatt nagyobb népsűrűségű Kárpát-medence nyelvére még kisebb hatással lehetett?

V: Igen. (Lényeget tekintve semmi hatással nem volt, de ezt nem tudjuk bizonyítani.)

K: A vaskor elején meghatározóvá válnak a szkíták (Kr. e. 750–450). A szkítákat a magyar és nem magyar krónikák a magyarok őseinek mondják. Tud olyan szkíta nyelvemléket, amely ezt kizárná?

V: Nem tudok olyan szkíta nyelvemléket, amely ezt kizárná.

K: A késő bronzkori hódítókkal szemben a kelta kultúrvonások érkezését nem követi megrázkódtatás, pusztulás, inkább lassú szivárgás volt az, és az újdonságok jövetele. Lehetséges az, hogy a Kárpát-medencei „keltaság” csak a divat és egyes kultúrvonások átvételét jelentette, helyenként egy vékonyka új vezető réteggel?

V: Igen. „... az a népesség, melyet keltának neveznek, soha nem hozott létre egységes birodalmat, sőt még talán egységes etnikumot sem /Burenhult 1988: 155./ Tehát még az sem egészen biztos, hogyan határozzuk meg a kelta elnevezést: keltákon érthetjük ... azokat, akiknek kultúrája kelta ..” /Wiik-243./

K: Akkor igaz lehet az, hogy a kárpát-medencei „kelták” a szekerek és bronzöntő tettek népének nyelvét beszélték? Tud olyan okot mondani, amely ezt kizárná?

V: Igaz lehet az, hogy a kárpát-medencei „kelták” a szekerek és bronzöntő tettek népének nyelvét beszélték.

Nem tudok olyan okot mondani, amely ezt kizárná.

K: A Római Birodalom nyugati részében kisebb volt a népsűrűség, és a nyelv latinná lett. A birodalom keleti részében nagy volt a népsűrűség, megmaradt a korábbi nyelv, tehát nem lett latinná. A Dunántúlt a rómaiak elég nehezen hódították meg. Ebből arra következtetek, hogy itt is nagy volt a népsűrűség, megmaradt a korábbi nyelv, ezért nem lett latinná. Be tudja bizonyítani az ellenkezőjét?

V: Nem tudom bizonyítani az ellenkezőjét.

(Még jó hogy nem tudja, mert nem is lehet. Feljegyezték, hogy 304-ben Eirenaios = Iréneusz (9 betű, mert sok a rárakódott felesleg, sallang) Szávaszentdemeteren keresztény hitéért vértanú halált halt. Hosszú kínzás után lefejezték és testét a Száva hídjáról a folyóba vetették. A magyar nép /és csak az/ később adatoltan Szent Ernye (eredeti, 5 betű – semmi felesleg) néven őrizte emlékét. /M5-113./ Feljegyezték, hogy 395-ben a mai Szalánkeménél az adóemelést elfogadtatni kívánó császárt valami furcsa „Marha, marha!” csatakiáltás után megszalasztják. De most ne erre tovább.)

K: A következő hódítók a hunok, akik meghatározó része krónikáink és az Iszfaháni Kódex tanúsága szerint magyarul beszélt. De most nem erről kérdezem, hanem arról, hogy azon kárpát-medencei szarmaták, gótok, gepidák és bolgárok (ogur törökök összefoglaló neve) nyelve, akik Krisztus születése és 895 között időnként itt voltak, hol maradt fenn?

V: Azon kárpát-medencei szarmaták, gótok, gepidák és bolgárok nyelve, akik Krisztus születése és 895 között időnként itt voltak, sehol sem maradt fenn. A szarmata-rokon oszét-ős alánok és a Bulgáriát megalapító bolgárok soha nem voltak a Kárpát-medencében, hanem Bulgáriában és Alániában, tehát nem innen mentek

oda. A bolgárok Omurtag kán idejében néhány százas helyőrségekkel megszállták a Dunától keletre lévő Kárpát-medencei térséget, leginkább az erdélyi arany- és sóbányák vidékét, de nyelvi nyomuk ott sincs.

K: Köszönöm. Ezzel elérkeztünk Árpád népének honfoglalásához. Most már érthetővé vált mindkettőnk számára, hogy krónikáink miért állítják: Árpád népe érte a már itt lakókat.

Szkítáink és hunjaink

K: Melyik volt az első lovasíjász nép, amely több évszázadon át uralta a Kárpátoktól a Nagy Hingan-hegységig terjedő pusztát?

V: A szkíta volt az első lovasíjász nép, amely több évszázadon át uralta a Kárpátoktól a Nagy Hingan-hegységig terjedő pusztát.

K: Melyik nyelvből származik a magyar nyelv lovasíjász szókincese?

V: Ismeretlen nyelvből.

K: Még egyszer kérdezem. Ha a szavakat a magyarok használják, és más nem (vagy alig), akkor nyilván csak megszokott tévedésből mondta azt, hogy ismeretlen. Hiszen a magyarok ismerik, de más nem.

V: Ja, akkor a magyarból.

K: Igaz az, hogy ha egy népnek önálló lovasíjász szókincese van, akkor lehet, hogy az a nép volt az első lovasíjász nép?

V: Igaz, hogy ha egy népnek önálló lovasíjász szókincese van, akkor lehet, hogy az a nép volt az első lovasíjász nép.

K: Miért mondják krónikánik a szkítákat elődeinknek?

V: Mert azok is voltak. De nem minden szkíta volt magyar: csak a királyi szkíták.

K: Kik a keleti szkíták utódai?

V: A keleti szkíták utódai a keleti hunok.

K: Hogy nevezik a legfőbb hun nyelvemléket?

V: Iszfaháni Kódexnek.

K: Hogy mondanák a hunok az Iszfaháni Kódex szavaiból tudhatóan azt, hogy „egy kis légy”?

V: Úgy mondanák a hunok az Iszfaháni Kódexből tudhatóan azt, hogy „egy kis légy”: „idzsi kücsü ledzsi”.

K: Ez milyen nyelv?

V: Ez egy jópofa magyar nyelv.

K: Hogy mondták a hunok az Iszfaháni Kódex lejegyzőjének azt, hogy: „ne lopj” és „ne ölj”?

V: Úgy mondták a hunok az Iszfaháni Kódex lejegyzőjének azt, hogy: „ne lopj” és „ne ölj”: „lopü ne!”, „vülü ne!”

K: Ez milyen nyelv?

V: Ez egy régies magyar nyelv. Ebben még megvan a szóvégi magánhangzó, miként a Tihanyi Alapítólevél magyar sorában. A mai v.ár.os szavunk az Alapítólevélben még uar.os, látjuk tehát, hogy a szó eleji v vagy van, vagy nincs. A hun vülü = öl, a mai magyarban. Érdekes az is, hogy a tagadószót az ige után teszi, de hát „miért ne?”

K: Milyen nyelven beszéltek a hunok az Iszfaháni Kódex tanúsága szerint?

V: Jópofa régies magyar nyelven beszéltek a hunok az Iszfaháni Kódex tanúsága szerint.

K: Miért mondják krónikáink a hunokat elődeinknek?

V: Mert azok is voltak. De nem minden hunnak nevezett volt magyar – csak a hunság vezértörzse.

IRODALOM

Minden adatnál az adott könyv betűjele (pl. Sztír) utáni kötőjel következik. Az ez utáni szám az adott könyv oldalszámát adja meg.

Ha egy idézetben vastag és/vagy nagy és/vagy dőlt betűvel kiemelek szavakat, ezt a "kiemelés tőlem" "kt" rövidítéssel mutatom meg.

Ha egy idézetben, amire állítást alapozok, ezt nem vagy nem egyértelműen teszi a szerző: /Könyv-1/.

Ame Az ókori Közel-Kelet - Amelie Khurt. Fordította: Mohay Gergely. Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsész-tudományi Kar. 2005. Studia Orientalia. Sorozatszerkesztő: Maróth Miklós. A fordítás alapjául szolgáló mű: A. Kuhrt: The Ancient Near East, c. 3000-300 BC I-II London. ISBN 963 9206 00 8. c / copyright/ Mohay Gergely.

Ásó Ásóval a biblia nyomában - Magnus Magnus-sin. Ami Krisztus születése előtt történt. Az angol eredeti címe: BC The Archaeology of the Bible lands. London 1977. Fordította: Mak-kay János. ISBN 963 281 427 4

B2 Östörténetünk régészeti forrásai II. - Bakay Kornél. Egyetemi tankönyv gyanánt. Miskolci Bölcsész Egyesület. 1998. ISBN: 963 7528 40 7. B3 Östörténetünk régészeti forrásai III.

- Bakay Kornél. Egyetemi tankönyv gyanánt. László Gyula Történelmi és Kulturális Egyesület. Budapest, 2005. ISBN 963 218 087 9

B6 A magyar államalapítás - Bakay Kornél. 2. kiadás. Gondolat, 1981. Magyar História. ISSN 0324-7716. ISBN 963 280 674 3. C Bakay Kornél 1978.

Bar1 Hol vagytok székelyek? - Barabási László. C Barabási László, 2005. Szerkesztő: Varga Csaba. Fríg Kiadó. ISBN: 963 86588 5 1.

Bdf A magyarság és a Középkor - Bendefy László. Reprint kiadás. Dr. Bendefy István. Budapest, 2000. ISBN: 963 640 945 5.

Bih A népek országútján - Bihari Gábor. I. rész Szkíták, szakák, székelyek. Szkíta Szarvas Könyvkiadó. Nyíregyháza, 2004. Copyright C 2004 Bihari Gábor. Copyright C 2004 Szkíta Szarvas Könyvkiadó. ISBN 963 216 716 3 ö. ISBN 963 216 717 1 (I. kötet).

Bit A Biblia: történelem - Ian Wilson. Gold Book. 1999. Magyarországon kiadja a Gold Book Kft.

- Bír** A magyar Jézus ... és Izrael elveszett törzsei, II. rész - Bíró Lajos. Fríg Kiadó, 2006.
- Bír2** A szabír-magyarok a "sumirok" tanítómesterei - Bíró József. A szerző kiadása. Budapest, 2002. C Bíró József.
- Bír5** A magyarság szabír-onogur eredete - Bíró József. A szerző magánkiadása, Budapest 2008. C Bíró József. TX2-477-483.
- Blex** Bibliai Lexikon - Dr. Herbert Haag. ISBN 963 360 465 6. Szent István Társulat, az Apostoli Szentszék Könyvkiadója, Bp, 1989. Az eredeti mű címe: Bibel-Lexikon. Fordította: dr. Ruzsiczky Éva.
- Bol** A bolgárok rövid története - Plamen Pavlov és Jordan Janev. (A kezdetektől napjainkig). Cédrus Alapítvány - Napkút Kiadó. Budapest, 2005. C Plamen Pavlov, Jordan Janev, Csíkhelyi Lenke (magyar fordítás). ISBN 963 8478 00 4.
- Buny** A Szent Grál üzenete - BunyevácZ Zsuzsa. Az eltitkolt magyar vonatkozások. Alexandra. Copyright C BunyevácZ Zsuzsa, 2007. ISBN 978 963 370 321 2.
- ChÁzs** Ázsia - Cholnoky Jenő. Franklin-Társulat kiadása. A Föld és élete, Világrészek, országok, emberek. Évszám nélkül.
- CseD** Magyar folytonosság a Kárpát-medencében - Cser Ferenc - Darai Lajos. Avagy Kőkori eredetünk és a sejti tulajdonság-örökítő kutatás. Fríg Kiadó. Szerkesztő: Varga Csaba. C Cser Ferenc - Darai Lajos, 2005. Minden jog fenntartva. ISBN 963 865 88 6 X.
- CseD2** Európa mi vagyunk - Cser Ferenc - Darai Lajos. I. kötet. Fríg Kiadó. Sorozatszerkesztő: Varga Csaba. C Cser Ferenc - Darai Lajos, 2008. Minden jog fenntartva. ISBN 978 963 9836 02 0.
- Csor** Árpád népe - Csorba Csaba. Csorba Csaba, 1997. Az első kiadás utánnomása. Vince Kiadó Kft., 2.000. ISBN 963 9192 29 5 / ISSN 1417-6114
- Csur** A magyarság, mint faj és nemzet - Csuray Károly. Budapest, 1935. Madách Könyvkiadó. A magyar múlt eltitkolt évezredei című sorozat XII. kötete. A sorozatot szerkeszti: Babinecz László. ISBN 963865581-X.
- Er** "Emlékezzünk régiekről ..." - László Gyula. A Kárpát-medence egykori népeinek története és a magyar honfoglalás. Képes történelem. Szerkeszti: F. Kemény Márta. Móra Ferenc Könyvkiadó. C László Gyula, 1979. ISBN 963 11 1044 3.
- Erd2** A magyar honfoglalás és előzményei - Erdélyi István. A magyar műveltség 1100 éve. Mundus Magyar Egyetemi

- Kiadó, Budapest, 2002. ISBN 963 8033 37 1. ISSN 1418-7035.
- Esz** Etimológiai szótár, főszerkesztő Zaicz Gábor. Magyar szavak és toldalékok eredete. Tinta Könyvkiadó, Budapest. 2006. A magyar nyelv kézikönyvei XII. Sorozatszerkesztő Kiss Gábor. C Tinta Könyvkiadó. C Dolovay Dorottya, Jankovicsné Tálás Anikó, Kiss Gábor, Sipőcz Katalin, T. Somogyi Magda, Tamás Ildikó, Zaicz Gábor. Első kiadás: 2006. ISSN 1589-4371. ISBN 963 7094 01 6.
- Érd** A hun lovastemetkezések - Érdy Miklós. magyar vonatkozásokkal. Magyarorszáért, Édes Hazánkért Kiadó. 2001. C Érdy Miklós, West New York. ISBN 963 00 7566 0. ISBN 963 00 7565 2. ISBN 963 00 7567 9.
- Fnyelv** A világ nyelvei és nyelvcsaládjai - Fodor István. Tinta Könyvkiadó Budapest, 2004. Második, átdolgozott kiadás. C Fodor István. C Tinta Könyvkiadó. ISBN 963 7094 06 7.
- Győr** István király és műve - Györffy György. Balassi Kiadó, Bp. 3. Bővített, javított kiadás, 2000. C Györffy György, 2000. H.2012/7. História - Szerkesztő: Glatz Ferenc. Felelős kiadó: História Alapítvány. HU ISSN 01392409. Index: 25348.
- Hör** A hunok öröksége - Szerkesztette Maráz László és Obrusánszky Borbála. Hun-idea. Szkíta - hun - magyar. ISBN 978-963-7014-37-6.
- John** Izrael története - John Bright. Fordította: Domján János. Kiadja a Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, Budapest, 1990. A mű eredeti címe: History of Israel. Ötödik kiadás. ISBN 963 300 363 6. Egyetemi Nyomda.
- Jud** Judaisztika - Oláh János. Budapest, 2009. Második, átdolgozott kiadás. Készítette: Gabbiano Print Kft. ISBN 978-963-87804-6-1.
- KáSz** Kárpát-medence vagy Szkítia? - Cser Ferenc - Darai Lajos. Fríg Kiadó, 2008. c /copyright/ Cser Ferenc - Darai Lajos, 2008. ISBN: 978 963 9836 12 9.
- Kem** Kelta magyarok, magyar kelták - Timaru-Kast Sándor. Magyar Ház. Budapest, 1999. C Timaru-kast Sándor, 1999. Szerk., sajtó alá rendezte: Bálint István János. ISBN 963 7873 40 6.
- KEur** Európa népei, 1 - Kiszely István. A Föld népei. Gondolat Kiadó. Budapest, 1979. (K1) ISBN 963 280 673 5 összk. adás ISBN 963 280 689 1 I. kötet
- KiszM1** A magyarok eredete és ősi kultúrája I. - Kiszely István. Bővített kiadás. c /copyright/ Kiszely István, 2000. Püski Kiadó Kft. Bp., 2000. ISBN 963 9188 84 0. ISBN 963 9188 85 9 I.

kötet.

Kr A kilencedik és a tizedik század története - Kristó Gyula, Makk Ferenc. Pannonica Kiadó, 2001. Sorozatszerkesztő Szvák Gyula. C Kristó Gyula - Makk Ferenc, 2001; Pannonica Kiadó, 2001; Szvák Gyula editor, 2001. ISBN 963 4869 X (összkiadás). ISBN 963 9252 38 7.

Lágy1 Múltunkról utódainknak - László Gyula. I. A magyar föld és a magyar nép őstörténete. c /copyright/ László Gyula örökösei, 1999. Püski Kiadó Kft. ISBN 963 9188 10 7 összkiadás. ISBN: 963 9188 11 5 I. kötet.

Lágy2 Múltunkról utódainknak - László Gyula. II. Magyarok honfoglalása - Árpád népe. c /copyright/ László Gyula örökösei, 1999. Püski Kiadó Kft. ISBN 963 9188 10 7 összkiadás. ISBN: 963 9188 12 3 I. kötet.

LáGyÁr Árpád népe - László Gyula. Helikon. C László Gyula örökösei, 1988, 2005. C Helikon Kiadó, 1988, 2005. HE 986 / ISBN 963 208 915 4.

Lip Szkíta örökség - Li Po-szo. Történelem és szellemiség. A Kőrösi Csoma Sándor Magyar Szabadegyetem jegyzete. Farkas Lőrinc Imre Könyvkiadó, 2008. C Lépő Zoltán. ISBN 978-963-9428-79-9. ISSN 1788-5906.

M5 Egy ősi háború - Makkay János. Az esztergályhorváti késő neolitikus tömegsír. A szerző kiadása. C Makkay János. ISBN 963 640 140 3. Budapest, 2000. (Régi: Makk2)

Mafi8 Az etruszk kapcsolat - Benedekfy Ágnes. Az etruszk civilizáció kialakulása. Az etruszkok népe és nyelve. Vita-rovat: Friedrich Klára tanulmánya. Magyarságtudományi füzetek. Kiadja a Hun-idea Szellemi Hagyományörző Műhely. Budapest, 2012. Kisenciklopédia 18. C Magyarok Világszövetsége. ISSN 2061-649X. ISBN 978-963-7014-63-5. Kisenciklopédia 18.

Makk Az indoeurópai nyelvű népek őstörténete - Makkay János. A szerző kiadása. Budapest, 1998. ISBN 963 550 270 2. c /copyright/ Makkay János.

Mart3 A napkeleti pecsétnyomók és pecséthengerek - Marton Veronika. ISBN 963 0647842. És az ókori mezopotámiai népek története. Matrona. Győr, 2004. C Marton Veronika.

Mat1 Magyar történelem. Tízezer év - ezer oldalról. Szerkesztő: Csihák György. Zürichi Magyar Történelmi Egyesület. Zürich - Budapest, 2002. ISBN 963 86100 1 8.

Mat2 Magyarságtudományi tanulmányok. Főszerkesztő: Botos László. Hun-idea Szellemi Hagyományörző Műhely,

2008. ISBN 978-963-7014-28-4. C Aradi Éva ... Vetráb József Kadocsa, 2008. C Hun-idea, 2008.

Max J. Maxwell Miller és John H. Hayes: Az ókori Izrael és Júda története. PKE-BTK, 2003.

Meh A magyarok elődeiről és a honfoglalásról - összeállította Györffy György. Kortársak és krónikások híradásai. Osiris Kiadó. Budapest, 2002. Milleniumi magyar történelem. Források. Sorozatszerkesztő Benda Gyula, Bertényi Iván, Póto János. C Osiris Kiadó, 2002. C Györffy György örököse, 2002. C Elter István, 2002.

Mes A magyar ókor - Mesterházy Zsolt. Szerkesztette: Bencsik András. Magyar Ház Könyvek, Kárpáti Ház. Budapest, 2003. C Mesterházy Zsolt, 1998-2000. ISBN 963 212 079 5. ISBN 963 206 036 9ö.

Móki8 Őstörténetünk kérdései - Rédei Károly. Magyar őstörténeti könyvtár 18. A József Attila Tudományegyetem Középkori Egyetemes Történeti Tanészékének kiadványai. A sorozatot szerkeszti Zimonyi István. Balassi Kiadó. Budapest. A nyelvészeti dilettantizmus kritikája. Második, bővített kiadás. ISBN 1215-4024. ISBN 963 506 515 9. C Rédei Károly, 2003.

Móki22 Muszlim források a honfoglalás előtti magyarságról - Zimonyi István. Magyar Őstörténeti Könyvtár 22. A Gayhani-hagyomány magyar fejezete. Balassi Kiadó, Budapest. C Zimonyi István, 2005. ISSN 1215-4024. ISBN 963 506 627 9

Móki24 Magyar őshazák és magyar őstörténeészek - Vásáry István. Magyar Őstörténeti Könyvtár 24. A Szegedi Tudományegyetem Középkori Egyetemes Történeti Tanészékének kiadványai. A sorozatot szerkeszti Zimonyi István. Balassi Kiadó, Budapest. C Vásáry István, 2008. ISSN 1215-4024. ISBN 978-963-506-756-5.

Nac Nagy civilizációk. Az emberiség képes története. Ősi társadalmak és kultúrák. Összeállította: Göran Burenhult. Kossuth Kiadó 2007. A kiadás alapja: The Illustrated History of Humankind Great Civilizations. ISBN 963-09-4746-3 Magyar fordítás: Antoni Csaba, Dr. Dezső Tamás, Szuhay Havas Ervin.

Obi A hunok kultúrtörténete - Obrusánszky Borbála. Fehérvár, a déli hunok fővárosa. C Obrusánszky Borbála. C Balogh Ildikó. A Kőrösi Csoma Sándor Magyar Egyetem jegyzete. ISBN 963-9428-57-4. ISBN 978-963-9428-57-7. Farkas Lőrinc Imre Könyvkiadó.

Ómti A sztyepei civilizáció és a magyarság - Csáji

- László Koppány. Ómultunk tára 1. Cédus Művészeti Alapítvány Napkút Kiadó. Budapest, 2007. ISBN 978 963 8478 76 4.
- Ómt6** Mérföldkövek a magyar őstörténetben - Veres Péter. Ómultunk tára 6. Cédus Művészeti Alapítvány - Napkút Kiadó. Budapest, 2009. ISBN 978 963 263 108 0. ISSN 1789-2023.
- Óur** Ószövetségi uralkodók krónikája - John Rogerson. Pátriárkák, bírák és királyok története. Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó Zrt. Budapest, 2010. ISBN 978 963 11 8786 1.
- ŐsE** Az őskori Európa - D. W. Harding. A múlt születése. Helikon Kiadó. A mű eredeti címe: Prehistoric Europe. Fordította és az utószót írta Makkay János. C Elsevier Publishing Projects Sa, Lausanne, 1978.
- Pot** Vándorlások könyve - Chaim Potok. A zsidó nép története. Ulpius-ház Könyvkiadó. Budapest, 2008. Fordította Béresi Csilla és Steiger Kornél. ISBN 978 963 254 193 8.
- Rkk** Régészet. Képes kalauz. Szakmai szerkesztő: Paul G. Bahn. Reader's Digest. A mű eredeti címe: Archaeology - The Definitive Guide. c/copyright/ 2002 Weldon Owen Pty Limited. Fordító: Soproni András. ISBN 963 8475 99 4.
- SciAm1** Tudomány - A Scientific American magyar kiadása. 1991. június.
- Seb** A bibliai Izrael története - Sebastian Block. A kezdetektől az Újszövetség koráig. Második, javított kiadás. Sorozat: A Biblia világa 5. Sorozatszerkesztő: Rózsa Huba. Jel Könyvkiadó, 2005.
- Szász** A húnok története. Attila nagykirály. Írta Szász Béla. Gede testvérek Bt. Budapest 2001. ISBN 963 9898 16 6. C Szász Béla örökösei; Bakay Kornél és Kristó Nagy István; Szabad tér Kft.
- Szék** A székelység eredete - Varga Géza. Írástörténeti tanulmányok. Az Írástörténeti Kutatóintézet sorozata. C Varga Géza 2001. ISSN: 1217-6974. ISBN: 963 00 5981 9.
- Sztír** Biblia, Ószövetségi és Újszövetségi Szentírás. Szent István Társulat, az Apostoli Szentszék Könyvkiadója, Bp, 1987. Ötödik kiadás. ISBN 963 360 426 5.
- Tót** Magyar őstörténet - Tóth Imre. Avagy "nem jöttünk mi sehonnan sem". Fríg Kiadó. Felelős kiadó: Varga Csaba. C Tóth Imre, 2009. ISBN: 978 963 9836 10 5.
- Tro** Múltbalató - Trogmayer Ottó. Régészetünk nagy pillanatai. Helikon Kiadó. C Trogmayer Ottó, 2005. C Helikon Kiadó, 2005. HE 973 / ISBN 963 208 896 4.
- TÜ** Magyarország története - Mahmúd Terdzü

man Tárih-i Üngürüş vagyis Üngürüş története. Szerkesztő: Geönczöl Gyula. Kiadja a II. Nagy Szittyá Történelmi Világkongresszus, USA, Ohio, Cleveland, 1988 május

VII Történelmünkhöz magyarul - Szondi Miklós szerkesztő és kiadó. Solt - 2009. ISBN 978-963-06-6914-6. Negyedik - bővített - kiadás. Ismeretterjesztő könyv. C Szondi Miklós - 2008 - Minden jog fenntartva!

Var A székelység eredete - Varga Géza. Az özönvíz káoszából kiemelkedő istenek hagyatéka. Írástörténelmi Kutatóintézet Budapest, 1998. ISBN 963-03-4505-6.

Vás Pusztai népek - Vásáry István. ISBN 963 481 973 7. ISSN 1215-4024. C Vásáry István, Szeged, 1993.

Vék Magyar őstörténet - Vékony Gábor. Magyar hongoglalás. Második kiadás. c /copyright/ Vékony Gábor, 2002; jogörököse, 2005. Nap Kiadó Kft., 2002, 2005. ISBN 963 9402 16 8.

Véki A rézkortól a hunokig - Vékony Gábor. Régészeti tanulmányok a hagyatékból. c /copyright/ Vékony Gábor jogutóda, 2007. c /copyright/ Nap Kiadó Kft., 2007. Nap Kiadó Kft., Budapest, 2007. ISBN 978 963 9658 09 7.

Wiik Az európai nyelvek eredete - Kalevi Wiik. Fordította Kádár György. C Kalevi Wiik, Kádár György, Nap Kiadó Kft, 2008. ISBN 978 9658 50 9.

Zach Egy az isten, egy a nemzet - Zachar József. Írások Jézus-hitű magyar eleinkről. Második, javított és bővített kiadás. C Zachar József, 2009. ISBN 978-963-9204-52-2. Heraldika Kiadó 2009. dr. Zakar András. Második kiadás 1973.